Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 292. 8. oktober, 2009] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

WWW.SOCIALISTER.DK



MASSER PÅ GADEN

De unges protester ved folketingets åbning giver håb. Håb om en mere aktiv modstand. Håb om, at den voksne fagbevægelse snart kommer med. Håb om, at VKO snart bliver skiftet ud.
Men protesterne rejser også en lang række spørgsmål, som skal besvares for at bevægelsen kan udvikle sig.

10-12.000 på gaden i København, omkring 1.500 i Århus, 500 i Odense og nogle hundrede i Aalborg, Viborg og Sønderborg gør protesterne 6. oktober til de største siden protesterne godt en måned tidligere – først mod rydningen af Brorsons Kirken, dernæst mod udvisningen af de irakiske asylansøgere.

Stemningen på demonstrationerne var god. Her var en mulighed for at udtrykke protest mod den hverdag, VKO synes vi skal være glade for.

Forinden var snesevis af gymnasier blevet symbolsk besat. Og mange havde brugt lejligheden til i fællesskab at lave egne bannere til demonstrationerne.

Fra oven og fra neden

Men fx i København var protesten planlagt fra oven ned i mindste detalje. Talerne var de officielle repræsentanter for organisationerne og de politiske partier – ikke aktive fra skoler og universiteter.

Balloner, konfetti og musikvogne og forberedte slagråb udfyldte de huller, der ellers kunne have været udfyldt af demonstranternes egne udtryk. Alt var forberedt og koreograferet.

Hvis protesterne skal udvikle sig, skal der satses langt mere på at udvikle kampen fra neden. Det kan sætte diskussioner i gang på de enkelte skoler om næste skridt.

Tørst efter politik

For der er et kæmpe-behov for diskussioner, som involverer langt flere end blot de valgte ledere – fx: Hvad er alternativet til Lars Løkke og VKO? Betyder en ny regering også en ny politik? Hvad er sammenhængen mellem kampen mod VKO-racismen og kampen mod VKO-nedskæringer og VKO-krige?

Og ikke mindst: Hvad skal der til for at skabe et samfund, hvor vi ikke hele tiden behøver kæmpe mod grådige magthavere?

Organiserede socialister på demonstrationerne oplevede, at mange gerne ville diskutere. Flere organiserede socialister i bevægelsen kan være med til at bygge en endnu mere dynamisk bevægelse fra neden.

Det får vi brug for i de kommende kampe – bl.a. op til og efter klimatopmødet i København til december.



MARXISME 2009

3 dage med oplæg, debat, fest og farver. Fra den 30. oktober til 1. november afholdes Marxisme 2009 med overskriften „Kapitalismen har spillet fallit" - du har her muligheden for at diskutere alternativerne. Du kan bl.a. høre Asmaa Abdol-Hamid, om racisme i Danmark, Bo Asmus Kjeldgaard (Borgmester i Kbenhavn) om tvangsflytning af skoleelever, og meget mere. Se hele programmet inde i avisen.

Læs side 6 & 7



KLIMA

Dette nummer af Socialistisk Arbejderavis er spækket med klimastof. Læs bl.a. om „Shut it down"-aktionen der var en stor succes. Eller om Greenpeace aktiviteter i forbindelse med Obama's besøg. Bellamy Foster har begået en glimrende klima-bog læs Martin Johansens anmeldelse inde i avisen.

Læs side 8, 9, 10, 15 & 16

VALG I EUROPA

Tyskland, Norge, Portugal, Grækenland - den seneste tid har budt på mange valg i Europa. På trods af solstrålehistorier for venstrefløjen, er der ikke nogle tydelige tendenser - vi bringer et resume.

Læs side 2 & 3

ER DE TYSKE VÆLGERE RYKKET MOD HØJRE?

Angela Merkels konservative parti CDU blev genvalgt ved det tyske valg 27. september. Resultatet betyder afslutningen på samarbejdet med det socialdemokratiske parti SPD til fordel for en ny koalition med det højreorienterede FDP.

FDP er et parti, der står for skattenedsættelser for de rige og nedskæringer i de offentlige udgifter. Blandt erhvevslivets topchefer var man hurtige til at hilse Merkels sejr velkommen som en chance til at gennemføre den virksomhedsvenlige dagsorden de kræver.

„Tysk politik har nu en chance for en klar profil, ikke mindst på spørgsmålet om en fornuftig markedsorienteret politik,“ udtalte Wolfgang Kirsch, direktør for Tysklands DZ Bank.

De britiske medier har kaldt valget et skift til højre – under indtryk af den økonomiske krise.

Men den opfattelse understøttes ikke af valgresultatet, siger Stefan Bornost, redaktør af det tyske magasin, Marx21.

„Det samlede antal stemmer til centrum-højre-partierne steg kun med 3,4 pct., mens det samlede stemmetal til venstre-siden faldt med 5,4 pct.,“ udtalte han til Socialist Worker.

„Der var tale om en betydelig omfordeling af stemmerne imellem højrefløjspartierne – hvor især CDU tabte stemmer til FDP – men dette afspejler ikke et generelt ønske om markedsorienterede løsninger.“

Faktisk, siger Stefan, er det modsatte tilfældet ifølge nyere holdnings-undersøgelser.

„Omkring 59 pct. af alle tyskere mener, der burde være mere samfundsmæssig solidaritet, mens 31 pct. ønsker sig mere konkurrence i samfundet.“

Den stemning blev afspejlet i stemmetallet for den radikale venstrefløj.

Mens SPDs stemmetal faldt sammen til bare 23% – det værste resultat siden 1953 – oplevede *Die Linke*, som er deres nye udfordrere fra venstre, en opmuntrende fremgang.

Die Linke fik 11,9 pct. af stemmerne, en fremgang på 3,2 procentpoint i forhold til sidste forbundsvalg, og opnåede 76 pladser i parlamentet – 22 flere end sidst. De fik endnu flere stemmer end De Grønne, som også havde et rekord-valg.

„Frygten for reaktioner mod nedskæringer gør det allerede svært for den nye regering,“ siger Stefan.

„Den dag resultatet blev offentliggjort blev Merkel tvungent til at sige, at hun vil sikre „sociale behov“ – til trods for at cheferne kræver nedskæringer. Ikke desto mindre venter der store kampe foran os.“

Stillet overfor en reduktion af skatteindtægter på op imod 20 pct. er regeringen klar til at gennemtvinge nedskæringer i de offentlige udgifter generelt.

Die Linke førte valgkamp på kernespørgsmål – øjeblikkelig indførelse af en minimumsløn, beskatning af de rige, tropperne hjem fra Afghanistan, en ophævelse af de skrappe regler for arbejdsløshedsunderstøttelse og modstand mod at hæve pensionsalderen til 67.

Valget betød at Die Linke blev det største parti i de fleste delstater i det tidligere Østtyskland.

Partileder Oskar Lafontaine siger, at hovedopgaverne fremover også omfatter at gå med i regeringer for at blokere for statslig lovgivning, vinde fremtidige valg og gå på gaden for at protestere imod nedskæringer.



Die Linke fik 11,9 % ved valget i Tyskland (Foto: Svend Espensen)

Dog vil det at gå med i regerings-koalitioner i tider med budgetnedskæringer næsten med sikkerhed betyde, at gennemføre politikker, som rammer partiets støtter i arbejderklassen, siger Stefan.

„Du kan ikke sige at en stemme på Die Linke er en stemme for offentlig velfærd, samtidig med at man skærer ned,“ siger han. „Men der er stort pres for at tage regeringsansvar. Utilfredsheden med CDU er så massiv, at det store flertal af Die Linkes vælgere ønsker at partiet skal indgå i regeringer.“

Andre nøglespørgsmål for Die Linke vil være, hvordan de svarer igen på den økonomiske krise, og hvordan det forbinder sig med millioner desillusionerede SPD-støtter i arbejderklassen.

„Vi bliver nød til at skabe en enhedsfront for at kæmpe imod de angreb vi står overfor,“ udtaler Stefan.

„Det betyder ikke at lade SPD-lederne slippe for kritik, men det betyder organisering sammen med deres medlemmer for at slås imod cheferne og de konservative.“

To støtter af tidsskiftet Marx21, **Christine Buchholz** og **Nicole Gohlke, var blandt de Die Linke-kandidater, der blev valgt ind i forbundsdagen.**

AF YURI PRASAD
OVERSAT AF ALEXANDER LASSITHIOTAKIS FRA SOCIALIST WORKER (UK) 2171, 3. OKTOBER 2009.

SVÆKKET VENSTREFLØJ VANDT VALGET I NORGE

Fortsat rød-grønt styre. Det racistiske Fremskridtspartiet gik frem. Det revolutionære parti Rødt kom ikke ind i Stortinget.

Det var en valgkamp præget af frygt. Mange var bange for muligheden for en ny regering bestående af det konservative Høyre og det racistiske Fremskridtpartiet.

Både indvandrere, kulturfolk, miljøaktivister og arbejdere ville stå i skudlinien, hvis en sådan mørkeblå regering, den mest reaktionære i efterkrigstiden, var kommet til magten.

Højresiden endte med at få 22,9 pct. (Frp) og 17,2 pct. (Høyre). Arbeiderpartiet fik 35,4 pct., Sosialistisk Venstreparti (SV, svarer til SF) 6,2 pct., og Rødt endte på 1,4 pct. SV gik klart tilbage, højresiden frem og Rødt fik 0,2 procentpoint mere end ved forrige stortingsvalg.

Rædsel og mobilisering i fagbevægelsen

Ikke mindst i fagbevægelsen kæmpede mange hårdt for et fortsat rød-grønt styre. Her var rædslen stor for at højresiden ville angribe vigtige arbejderrettigheder og velfærdsstaten.

Den rød-grønne regering har ikke, som i



mange europæiske lande, fulgt en ren nyliberalistisk og blair-istisk politik. Og den nyder stor støtte blandt LO's medlemmer.

De rød-grønne har vendt privatiseringen af skoler og jernbaner, stoppet angrebene på arbejderrettigheder og sørget for fuld børnehavedækning. Men samtidig har de forsvaret private sygehuse, svækket folkepensionen, styrket den norske offensiv i Afghanistan, svækket rettighederne for indvandrere og gjort meget lidt ved klimapolitikken.

Sosialistisk Venstreparti straffet

Men hvorfor gik SF's søsterorganisation SV tilbage? Mest sandsynligt fordi mange af deres vælgere ikke kan se nogen tydelig forskel mellem SV og Arbeiderpartiet.

SV har forsvaret krigen i Afghanistan, og er holdt op med at bruge ord som „racisme“ og „klassesamfund“ og fremstår kun meget lidt som den lille og fattige mands forsvarer.

Inden valget for fire år siden snakkede partiet om at „en anden verden er mulig“. Men ikke længere. Det er Rødt, som i højere grad repræsenterer den politiske opposition og de sociale bevægelser. Rødt satte sit præg på valgkampen med budskabet om at trække Norge ud af Afghanistan, om at stoppe olieboringen og med Nej til angreb på velfærdsstaten.

Men af angst for at ende med en mørkeblå regering flygtede Rødt-vælgere over til Arbeiderpartiet og SV. I Oslo fik Rødt 13.000 stemmer, som var 1.000 stemmer for lidt til at komme ind.

AF VEGARD VELLE -*VEGARD VELLE SIDDER I RØDTS LANDSLEDELSE OG ER DESUDEN MEDLEM AF INTERNASJONALE SOSIALISTER.*

DET IRSKE „JA“

- et nederlag for venstrefløjen.

Da irerne stemte om Lissabon-traktaten tilbage i 2008, gav de EU-eliten en mavepuster og stemte Nej. Men da de skulle stemme om traktaten igen den 3. oktober i år, var det storindustrien og den politiske elite, der løb af med sejren. Resultatet blev et stort ja, og et nederlag til venstrefløjen.

Siden afstemningen i 2008, har den økonomiske krise ramt Irland som en boomerang. I over 10 år havde der været fuld skrue på økonomien og først for nylig er den kommet i problemer.

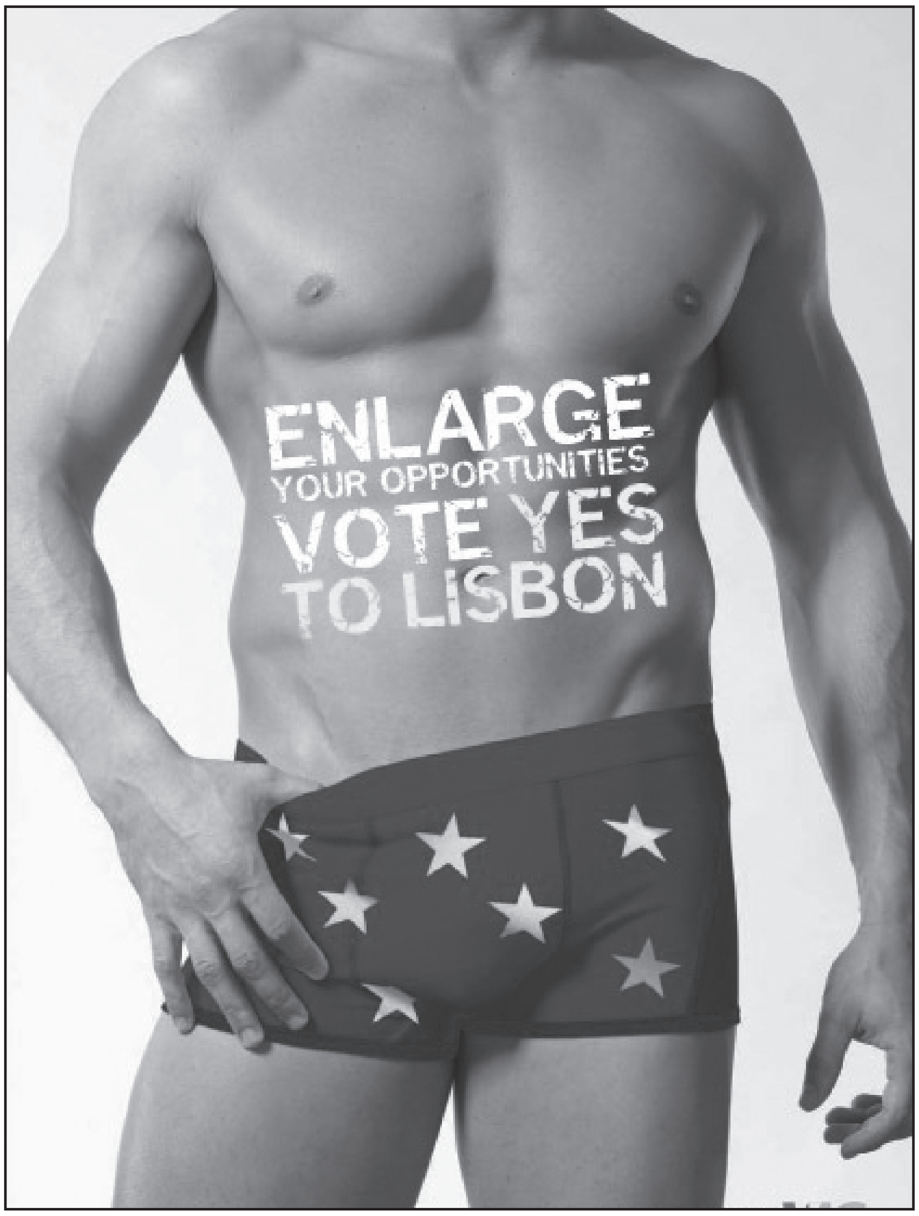
Kombinationen af krisens alvor og magthavernes uvilje mod at tabe ansigt fik dem til at skrue bissen på, for at sikre sig at befolkningen stemte som de ville have det.

Det irske Socialist Workers Party (SWP) siger i en opsamling på afstemningen: "Jasiden brugte enhver kontrolinstans de havde i samfundet til at presse og skræmme befolkningen til at stemme ja."

"Arbejdsgivere omdelte udtalelser til deres ansatte, der slog fast at deres job var afhængige af et 'Ja'. Universitetsrektorer påstod at kun et 'Ja' kunne garantere forskningsmidler. Pressen droppede alle forsøg på at fremstå neutrale og gav uforholdsmæssig meget plads til ja-siden."

"I stedet for at forholde sig til en konkret traktat, blev folk spurgt om de ønskede at være en del af Europa, og om de ønskede gang i økonomien igen."

SWP peger på, at det er i lyset af krisen i økonomien at Ja'et blev muliggjort. Men samtidig slår de fast, at der er to vigtige forhold der blev afgørende, og som Ja-siden ikke kunne have vundet uden.



Labour og fagtoppen

For det første var det Ja-siden bakket op af både det socialdemokratiske Labour-parti og af fagbevægelsens top, der hjalp med at få traktaten til at se progressiv ud.

I virkeligheden giver traktaten ingen rettigheder til lønmodtagere, som ikke allerede eksisterer i den nationale lovgivning. Men ved at fokusere på traktaten som et spørgsmål om at sikre "fundamentale arbejderrettigheder" blev traktaten gjort spiselig for arbejderklassen.

For det andet har den økonomiske krise svækket selvtilliden i arbejderklassen, og frygten for at miste arbejde har bevirket, at mange arbejdere ikke havde selvtilliden til at slås for et nej, og i stedet afgav et nervøst 'Ja'.

I den irske presse har man gjort det til et spørgsmål om, at middelklassen stemte Ja, mens arbejderklassen stemte imod. Virkeligheden er, at selv om der blandt de traditionelle manuelle arbejdergrupper var en klar nej-stemning, så stemte mange funktionærer Ja.

Den tredjedel af befolkningen der stemte nej er klart under-repræsenteret i irsk politik. Samtidig står det klart, at Labour-partiet og fagbevægelsen prioriterer magthavernes profitønsker højere end deres egne arbejderklasse-støtters leveforhold og rettigheder.

Udfordringen der står tilbage for radikale socialister i Irland er at opbygge en bred radikal venstrefløjskoalition, som kan udgøre et socialt alternativ til de nyliberale socialdemokratier.

ALEXANDER LASSITHIOTAKIS

BUDGETFORLIG I KOMMUNERNE

Kommunernes budgetter for 2010 retter ikke op på mange års velfærds-forringelser. Eller giver luft i hverdagen for kommunalt ansatte. Når der nogle steder sker mindre forbedringer, skyldes det ene og alene, at det er valgår.

I Århus og Odense stod Enhedslisten uden for forliget. Enhedslisten i Odense udtaler:

„Vi kan ikke tage ansvar for de markante velfærdsforringelser for byens borgere og pressede arbejdsvilkår for de kommunalt ansatte, som bliver konsekvensen. Desuden mener vi der er tale om ren talmagi, som fører Odenses borgere bag lyset.

Vi forudser ... en nye „tredjebehandling“ af budgettet [efter valget] med nye alvorlige besparelser, for at kunne få deres budget til at hænge sammen.“

København

I København var alle partier med i forliget – inkl. Enhedslisten. Enhedslistens socialborgmester Mikkel Warming kalder budgettet for et „brandslukningsbudget“.

Selv om der er sket forbedringer på nogle områder, så lægges der op til forringelser i de kommende år – hvor der er længe til næste kommunalvalg.

Man kan stille et stort spørgsmålstegn ved det fornuftige i, at Enhedslisten er gået med i forliget.

Det har fx betydet, at der stort set ingen debat har været efter forliget. Fagforeningerne siger, at det kunne have været værre, og venstrefløjen er med i forliget.

Men der er rigtigt meget behov for debat om, hvordan vi kan rette op på velfærden og få skabt en tålelig hverdag for de ansatte.

Der er behov for modstand og mobilisering, som kan bryde regeringens budgetrammer. At den debat nu er lagt død har EL og de faglige ledere, der bakker op om forliget desværre et medansvar for.

At S og SF op til kommunalvalget i november kan afvise kritik fra Enhedslisten med, at de jo selv er med i forliget, gør kun ELs deltagelse ekstra ærgerlig.

Det mener vi:

Valg i Europa

Der har været valg i en række europæiske lande den seneste måneds tid. På overfladen ser resultaterne ret modstridende ud, men der er alligevel en del fælles konklusioner at drage – både for socialdemokrater, SF-lignende partier og den anti-kapitalistiske venstrefløj.

For det første står det bøjet i neon, at socialdemokratiske partier, der forsøger at efterligne borgerlige partier, ikke samtidig kan hævde at være et alternativ til dem.

Det gjaldt de tyske socialdemokrater, som var gået i koalition med de borgerlige – og fik det værste valg i over 50 år. Og det gjaldt det regerende Socialistparti i Portugal, som mistede over en halv million vælgere efter at have angrebet bl.a. arbejdsløse og uddannelser.

Og det vil gentage sig med endnu større styrke, når George Brown i England skal møde vælgerne.

Derimod gik Arbeiderpartiet i Norge frem. Både fordi de faktisk havde gennemført reformer, men ikke mindst fordi de gik til modangreb, da det racistiske Fremskridtspartiet udfordrede dem.

Det bør være en lære for en kommende socialdemokratisk ledet regering i Danmark. Desværre er der intet, der tyder på, at de vil lære.

For det andet, så viser valgene at venstrefløjspartier – som det SF-lignende SV i Norge – der går i regering, men fører socialdemokratisk politik, bliver straffet.

Regeringsdeltagelsen betyder – som det også vil for SF i Danmark – at visionerne om „forandring“ viger for kravet om „ansvarlighed“. Det er et svigt i ansvarlighed over for de vælgere, der har troet på deres snak om forandring – og derfor bliver de straffet.

Hvorfor stemme på SF/SV, når man alligevel får socialdemokratisk politik?

Anti-kapitalisterne

Derimod er der mere positive resultater, hvor venstrefløjen både har fastholdt en antikapitalistisk profil og samtidig gjort sig til talerør for modstanden mod krise og krig og for solidariske løsninger.

Det gælder Venstreblokken i Portugal, som fik knapt 10 pct. af stemmerne og fordoblede sit mandattal.

Og det gælder for Die Linke i Tyskland, som fik sit hidtil bedste valg og var i stand til at opsamle godt en tredjedel af, hvad socialdemokraterne tabte.

Der er ingen tvivl om, at S-SF i Danmark vil skuffe, hvis det lykkes dem at komme i regering.

Spørgsmålet er: Vil Enhedslisten være i stand til at udfordre den skuffelse?

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedsvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk
www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 7. oktober 2009
ISSN 1600-2687

PÅ KANTEN

Jægersag forbløffer kynikere

Selv forhærdede venstreorienterede kynikere bliver forbløffede, når de følger den såkaldte jægersag

Først forsøger forsvaret at stoppe en drengerøvsbog, som de siger er farlig for soldaternes sikkerhed. Derefter konstruerer forsvarskommandoens IT-chef, Jesper Britze en falsk arabisk oversættelse af bogen, som forsvarskommandoens kommunikationschef, Lars Sønderskov sender til BT, mens forsvarsminister Sørens Gades spindoktor, Jacob Winther kort efter sender den til DR.

Forsvarsministeriets departementschef, Lars Findsen sørger for at forsvarsministeren nævner oversættelsen over for politikerne i Udenrigspolitisk Nævn og pressen, selv om Findsen på dette tidspunkt ved, at der er tale om en tvivlsom og ubrugelig maskinoversættelse, og hverken nævn eller presse får at vide, hvilken karakter oversættelsen har.

To muligheder

Forløbet peger på to muligheder, der er lige chokerende. Den ene har det udgangspunkt, at jægerbogen faktisk er farlig på en måde, som vi almindelige ikke kan gennemskue, fordi vi ikke behersker dræberkunstens raffinementer. Hvis det er tilfældet, så har topfolk i forsvaret forsøgt at oversætte og distribuere en farlig bog. Så har disse topfolk altså været parate til ofre menige soldaters liv blot for at opnå en spin-effekt.

Topfolkene må nemlig have troet, at oversættelsen var ok, ellers ville det jo blive afsløret umiddelbart, og det var da også oversættelsens dårlige kvalitet, som fik pressen på sporet af skandalen.

Den anden chokerende mulighed har det udgangspunkt; at jægerbogen reelt ikke er farlig, men at offentligheden skal tro det. Her er det indlysende motiv, at forsvaret ønsker at statuere et eksempel. Den danske befolkning skal principielt ikke have nogen uafhængig information om, hvad forsvaret konkret foretager sig i de varme lande, som forsvaret angriber.

Befolkningen skal kun tre ting:

1) Æde forsvarets propaganda råt. Derfor må ingen andre end forsvarets propagandister fortælle befolkningen om krigen, og jægerbogens eneste fejl er, at forfatteren ikke har ladet forsvarets folk læse den igennem inden udgivelsen.
2) Hejse flaget for soldaterne på den nye flagdag.
3) Betale gildet over skatten.

Forhærdede venstreorienterede kynikere og resten af den danske befolkning kan så diskutere med sig selv, hvilken mulighed der er værst: At forsvarets topfolk foragter befolkningen dybt, eller at forsvarets topfolk er ligeglade med kollegers liv.

Under alle omstændigheder ser forløbet rigtig grimt ud, og Søren Gade står i et klassisk politikerdilemma. Han kan erkende offentligt, at han ikke har nogen kontrol med bureaukratiet. Det er ganske vist en præcis beskrivelse af ministerens situation i et hvilket som helst ministerium, men det er også en meget tabubelagt sandhed, og Gade vil så fremstå som helt uduelig.

Eller også kan Søren Gade lade som om, han har en slags kontrol med ministeriet og dermed ansvaret, og så vil han fremstå som forbryderisk uduelig.

Denne klummes skribent, en forhærdet venstreorienteret kyniker, har faktisk lidt ondt af Søren Gade.

AF ANDERS SCHOU



USA har opgivet planerne det såkaldte „Missilskjold“.

MISSILSKJOLDET TAGET AF BORDET (INDTIL VIDERE)

Hvordan skal man forstå USA's beslutning om at annullere den planlagte opbygning af elementer af det såkaldte „antiraketskjold" i Polen og Tjekkiet?

Beslutningen er et nederlag for de polske myndigheder, selv om de prøver at holde masken. At USA er gået bort fra den tidligere underskrevne aftale viser endnu en gang, at Polen ikke er en tilstrækkelig væsentlig spiller for USA til at de behøver bekymre sig for meget om dette land. Desto mere bør det glæde os, at USA har opgivet planerne om at bygge denne base. „Missilskjold"-projektet, som kun af navn har noget med forsvar at gøre, har i virkeligheden til formål at styrke USA's geopolitiske position og gøre det lettere for denne stormagt at starte nye krige.

Desværre kan vi ikke bare bruge datidsform, når vi skriver om dette. Det, at de har opgivet bygningen af affyringsbaser for antimissil-raketter i Polen, betyder ikke stop for „missilskjoldet" og heller ikke for muligheden for polsk deltagelse i projektet. USA overvejer nemlig muligheden for at placere baser med en anden type raketter i Polen – mobile installationer af typen SM-3.

Russisk støtte i Afghanistan

USA's nye taktik har i høj grad forbindelse med krigen i Afghanistan. Den har til hensigt at forbedre forholdet til Rusland, som fra begyndelsen har været modstander af „missilskjoldet", og hvis holdning har enorm betydning for krigsførelsen i Afghanistan. Rusland er allerede gået med på at tillade transport af forsyninger til NATO-styrkerne gennem sit territorium, hvilket har reduceret transportomkostningerne betydeligt. Rusland har også stor indflydelse i de tidligere USSR-republikker, som grænser op til Afghanistan.

Ændringen af USA's planer er også en gestus i forhold til de alliancepartnere i NATO, som har været negative over for den tidligere versionen af „skjoldet", idet de har forsøgt at opbygge deres egen geopolitiske position. Obama ønsker nu at påvirke dem til at tage større del i krigen i Afghanistan.

.. og mod Iran

Den taktiske kovending har også forbindelse med ønsket om at sikre større velvillighed fra Rusland, når det gælder indgåelsen af en ny START-aftale om gensidig reduktion af arsenalerne af strategiske atomvåben. Dette har først og fremmest en propagandamæssig betydning i forsøget på at presse Iran til at afstå fra at realisere sit atomprogram. Større velvillighed fra Rusland vil gøre det lettere for USA at forstærke aktiviteten mod Iran.

Det er værd at notere sig, at Obama ikke har udelukket „militær aktion mod Iran" efter de iranske raketprøveaffyringer i slutningen af september, ud fra tvivl om den fredelige karakter af Irans atomprogram. Og at i Mellemøsten og Sydasien er Israel, Pakistan og Indien allerede i besiddelse af atomvåben – alle disse lande er allierede med USA.

FILIP ILKOWSKI
ARTIKLEN ER OVERSAT FRA AVISEN *PRACOWNICZA DEMOKRACJA* NR. 122 (POLEN), OKTOBER 2009.

Fiasko i Afghanistan og politisk krise i USA og NATO-landene

Amerikanske generaler ønsker 40.000 flere soldater til Afghanistan for at afværge et nederlag i Afghanistan.

Samtidig vokser den folkelige modstand i såvel USA som de toneangivende NATO lande. Der stilles spørgsmål ved formålet med krigen. Fra Obama til Søren Gade lyder det igen og igen: Vi er i Afghanistan for at forhindre terrorister i at angribe vore lande!

Men stadig færre synes det giver mening at fortsætte krigen i Afghanistan:

USA: 61 pct. imod
England: 69 pct.
Tyskland: 61 pct.
Frankrig: 64 pct.
Canada: 52 pct.
Italien: 56 pct.

I Danmark har meningsmålinger gennem 2009 vist et lille flertal for at fortsætte Afghanistan-krigen, men også et betydeligt mindretal, som er imod.

LENE JUNKER
AKTIV I NEJ TIL KRIG

KAN DE RADIKALE GENINDFØRE HUMANISMEN I DANSK POLITIK?

De Radikale foreslår i deres finanslovsudspil, at efterlønnen aftrappes, dagpengeperioden kortes ned fra fire til to år, og førtidspensionen reformeres.

Da arbejdsmarkedskommissionen kom med nogle forslag til nedskæringer, som selv ikke regeringen turde gennemføre, sagde den radikale Morten Østergård: „*Reformer er helt nødvendige, hvis vi skal undgå drastiske nedskæringer i velfærden. Derfor er det uforståeligt og ganske uansvarligt, at finansministeren og regeringen på forhånd udskyder reformer, som alle må anerkende nødvendigheden af.*"

De Radikales modstand imod overførselsindkomster, der sikrer arbejderklassen imod indkomsttab i krisetider, eller når de ikke kan arbejde, er ikke en tilfældig position. Flertallet af de radikale vælgere er højtuddannede eller studerende fra byerne. Det er den gruppe, der har mindst risiko for at blive ramt af arbejdsløshed eller nedslidning. De har et stillesiddende og indholdsfyldt arbejde, ofte i den offentlige sektor som undervisere, læger eller lignende. Derfor er hverken efterløn eller dagpenge afgørende for mange radikale vælgere.

De radikale har historisk været en modvillig alliancepartner for socialdemokratiske regeringer, når disse har stået for opbygning af velfærdsstaten. De radikale har altid fokuseret på velfærdsstatens serviceydelser uddannelse, sygehuse osv.

De Radikale vælgere har stadig en interesse i at sikre en fortsat udbygning af disse serviceydelser, fordi flertallet af de radikale vælgere arbejder med at levere disse ydelser, eller er under uddannelse på en videregående uddannelse og dermed benytter en af ydelserne. Men de radikale har ikke nødvendigvis en interesse i, at de leveres offentligt. De Radikale vil forsøge at presse en kommende S-SF regering til nedskæringer på efterløn og dagpenge og måske til yderligere privatiseringer.



De radikales Morten Østergård er klar til at reformere efterlønnen og dagpengesystemet

Humanistisk udlændingepolitik

De Radikale vil også forsøge at presse en kommende regering til en humanistisk udlændingepolitik. Humanismen har dybe rødder i Det Radikale Venstres tankegods. Det Radikale Venstre opstod i 1905. Det radikale bagland bestod af husmænd, men der var også en gruppe af antimilitaristiske og humanistiske intellektuelle omkring avisen Politiken. De 8 folketingsmedlemmer der udgjorde deres første folketingsgruppe blev ekskluderet fra Venstre tidligere i 1905, fordi de ikke ville stemme for bevillinger til militæret.

De Radikale har efterhånden glemt deres antimilitarisme, men deres humanisme hænger stadig fast, hvilket tydeligt kan ses i deres støtte til de afviste irakiske asylansøgere. Derimod er det sociale i den social-liberale politik blevet udvandet, efterhånden som husmændene er blevet afløst af uddannede i byerne som vælgerbasis for de radikale.

De Radikale vil gerne i regering, men det radikale bagland vil ikke acceptere S og SF's ultimative krav til indvandrerpolitikken.

Humanistisk, men arbejderfjendsk

De, der ser De Radikale som et socialt bevidst alternativ til S-SF's halehæng til VKO's indvandrer politik, glemmer, at De Radikale samtidig er en meget rabiat fortaler for angreb på centrale rettigheder for arbejderklassen (uanset hudfarve).

De Radikale kræver en mere humanistisk udlændingepolitik – men samtidig „reformer" af dagpenge og efterløn. Sidste gang der var en socialdemokratisk og radikal regering, blev der skåret i dagpenge og efterløn, og der kom dårligere forhold for indvandrere.

JAKOB LAUSCH KROGH

INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME
INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME

Kapitalismen er organiseret tyveri

I den første artikel i serien Introduktion til socialisme kigger vi på kapitalismen.

I den offentlige debat får vi gang på gang gentaget den samme løgn: Det er gruppen af dristige og modige virksomhedsejere, innovatører og iværksættere, som skaber væksten i samfundet. Uden dem ville der ikke være økonomisk vækst, og produktion, arbejdspladser og velfærd ville gå fløjten.

Men at en løgn bliver gentaget ofte gør den ikke sand. Argumentet er lige så absurd som hvis man påstod, at det var godsejerne der skabte værdierne under feudalismen. Og at havde det ikke været for disse jordbesiddere, ville jorden ikke have været der, og bønderne havde svævet sultende rundt i et tomrum.

Deres argumenter om hvem der skaber værdierne i dagens samfund holder heller ikke vand. Under kapitalismen er det en meget lille gruppe af mennesker – kapitalist-klassen – som ejer og har kontrollen over produktionsmidlerne. Altså det som værdierne skabes med – maskiner, kontorer, veje, havne etc.

En lille gruppe kontrollerer

Ofte ejer de dem privat, og i stigende grad er dette tilfældet som følge af privatiseringer. Men ofte ejer de dem også i grupper, eller de kan endda være ejet af nationalstater.

Men uanset hvordan de ejes, så er det i praksis en meget lille gruppe, der faktisk kontroller, hvad der skal produceres og hvordan.

Men hvad så med resten? Nogle tilhører ikke kapitalistklassen og er heller ikke arbejdere. Det er den gruppe marxister kalder for middelklassen eller småborgerskabet. De kan være små selvstændige forretningsfolk, butiksindehavere eller håndværkere. Denne gruppe har dog heller ikke nogen synderlig kontrol over, hvad der skal produceres og hvordan.

Nogle få af dem tjener kassen på en fed forretning. Men de fleste må bare finde sig i et liv, hvor de knokler røven ud af bukserne med lange arbejdsdage og lønninger og leveforhold, der mest af alt minder om arbejderklassens.

Det store flertal i samfundet tilhører arbejderklassen; de har hverken kontrol over hvad eller hvordan der skal produceres, og ejer ingen produktionsmidler. De er derfor afhængige af at kunne sælge deres arbejdskraft som lønarbejdere, og har kun deres løn at leve af.

Det er arbejderklassen der er kilden til alt reel værdi i samfundet; det er dem der producerer de produkter og ydelser som samfundet har brug for. Og de gør det under forhold og på arbejdspladser de ikke selv har kontrollen over.

Og som enhver feudal slave kunne have sagt det, så er det at du er kilde til vækst ikke det samme som at du er velhavende. De værdier som arbejderne skaber tilhører ikke dem selv, men de kapitalister der aflønner dem. På grund af selve produktionsprocessen genskaber arbejderne altså kapitalisternes rigdom, ved at blive betalt mindre end den værdi de skaber er værd.

Udbytning

I de tilfælde hvor dette ikke er tilfældet – hvor arbejderne tjener mere end de skaber – går virksomheden hurtigt nedenom og hjem. Arbejdernes daglige aktiviteter genskaber altså profitterne og ulighederne i systemet.

Det er dette forhold som marxister kalder for udbytning. Kapitalismen er afhængig af dette daglige tyveri for at eksistere. Og jo mere arbejderne knokler, jo mere merværdi og profit skaber de for magthaverne – hvad enten disse er statslige eller private kapitalister.

De borgerlige og deres medier fortæller os, at det er dem der investerer og tager chancer, der skaber værdi. Men det passer ikke: De skummer højst fløden, hvis det går dem godt.

I virkeligheden er det arbejderklassen, der skaber alle værdier under kapitalismen. Kapitalismen er et system, der sætter tyveriet af disse værdier i system, således at de bliver taget fra de mennesker der skaber dem. Opgjort på denne måde har arbejderklassen aldrig været større end den er i dag.

I et land som Danmark udgør arbejderklassen over 80 pct. af befolkningen, middelklassen 10-15 pct. og den egentlige kapitalistklasse under 1 pct.

ALEXANDER LASSITHIOTAKIS

INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME
INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME

KAPITALISMEN HAR SPILLET FALLIT

Kom og diskuter alternativer

Med den nuværende krise forværres forholdene for mennesker kloden rundt. Dagligt bliver flere fyret fra deres jobs og mange har mistet deres hjem.
Mens den økonomiske krise har vist, at markedsfundamentalismen har spillet fallit, og den truende globale opvarmning gør kravet om forandring endnu mere presserende, fortsætter regeringer og erhvervstoppen deres forsøg på at få almindelige mennesker til at betale for deres krise. Der prioriteres bankpakker i milliardklassen over offentlig transport og produktion af vindmøller, som ellers både kunne redde jobs og løse nogle af klimaudfordringerne.

Men det behøver ikke være sådan. Vi har set strejker i Frankrig, England og Grækenland og en afsat regering på Island. Krisen globalt og i Danmark giver også mulighed for forandring.
Krig, sult og fattigdom er hverdagen for millioner i det globale syd og i vesten oplever vi mange steder en stigende racisme, diskrimination og undertrykkelse på grund af religion, køn eller hudfarve.
Men vi har også set modstand fra dem, der oplever krig og besættelse i Mellemøsten.



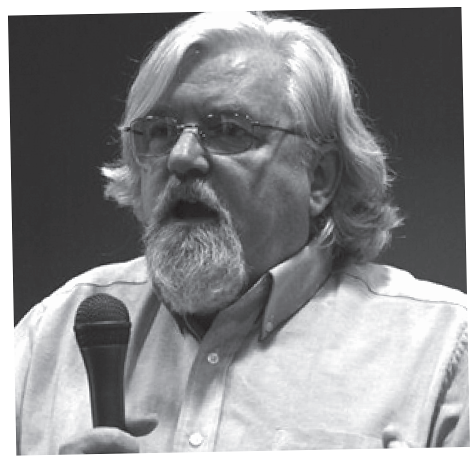
Asmaa Abdol-Hamid om beretter fra virkeligheden om „Det racistiske Danmark"

MARXISME 2009 SÆTTER FOKUS PÅ MODSTAND OG ALTERNATIVER!

Kom og vær med til at diskutere perspektiver for en stærkere venstrefløj og en anden verden.

- Vi stiller skarpt på emner som:
- Klimakrise – en guide for
- antikapitalister
- Strategier for en
- stærkere venstrefløj
- Marx og Krise
- Løkkes Danmark – samfundets
- skyggesider
- Imperialisme 2009

2009.



Jonnathan Neale fra SWP i England taler om klima og krigen i Afghanisatn

HVOR FOREGÅR DET?

Marxisme 2009 arrangeres af Internationale Socialister, ISU og forlaget Modstand.org og foregår i LFS' lokaler, Sorøgade 6 på Østerbro i København (tæt ved Trianglen)

PRISER

Billetter koster 100 kr. (og 50 kr. for fattigerøve) for hele seminaret inkl. fest og musik lørdag aften.
Billet til enkelt-møder koster 25 kr. – og festen lørdag 40 kr.



Bo Asmus Kjeldgaard (Borgmester i København) debatterer tvangsflytning af skolebørn

Tilmelding

Det nemmeste er at tilmelde sig på www.socialister.dk. Men du kan også tilmelde dig pr. mail: marxisme@socialister.dk – husk navn, adresse, samt om om du vil tilmeldes alle dage eller kun en del af Marxisme 2009 og om du betaler fuld pris/reduceret pris.

Du kan betale på giro 5780160 – eller (billigere) indbetale til BG Bank regnr. 1551 kontonr. 5780160 – eller betale kontant i din ISU-afdeling.
HUSK at skrive navn på indbetalingen samt teksten "Marxisme 2009".

Kontakt os

Kontakt os på tlf. 35357603 eller mail: marxisme@yahoo.dk, hvis du vil vide mere om Marxisme

MARXISME 2009

3 dages politisk festival med teori, debat og kritisk kultur

30. okt. til 1. nov. i LFS' lokaler, Sorøgade 6, København Ø

MARXISME 2009 PROGRAM - 30 oktober til 1. november

FREDAG	LOKALE SAL	LOKALE 2	LOKALE 3
kl. 18.00-19.15		Revolution i vor tid *Dennis Strøm Pedersen (IS/Ø)*	
Kl. 19.15- 19.30	Pause	Pause	Pause
Kl. 19.30-21.00	Det racistiske Danmark - beretninger fra en virkelighed *Asmaa Abdol Hamid (Ø) m.fl.*	Uddannelsessektor A/S - ulighed i uddannelsessystemet *Alexander Lassithiotakis (IS/Ø)*	
Kl. 21.00	Fredagens program slutter	Fredagens program slutter	Fredagens program slutter

LØRDAG	LOKALE SAL	LOKALE 2	LOKALE 3
Kl. 10.00-11.15	Retsstaten under pres *Lisbeth Bryhl (Forældre mod Politi-brutalitet) m.fl.*	Afghanistan - den tabte krig *Jonathan Neale (SWP (UK))*	
Kl. 11.15-11.30	Pause	Pause	Pause
Kl. 11.30-12.45	Hvor er klassekampen og fagbevægelsen? *Jan Hoby(næstformand i LFS,IS/Ø)*	Fører kirsen til oprør? *Jakob Krogh (IS/Ø)*	Hvorfor slår vi afghanere ihjel? *Lene Junker (Nej Til Krig) m.fl.*
Kl. 12.45-13.30	Frokost	Frokost	Frokost
Kl. 13.30-15.00	Tvangsflytning af skolebørn - hvor skal venstrefløjen stå? *Bo Asmus Kjeldgaard (medlem borgerreppen, SF), Iben Andersen (Kritisk Pædagogisk Netværk) & Rikke Lauritsen (medlem borgerreppen, Ø).*	Sluk pæren, drop badet og red kloden? *Jonathan Neale (Socialist Workers Party (UK))*	Film: Krigens Børn *En film om børn i Afghanistan af journalist Eva Arnvig.*
Kl. 15.15-15.45	Pause	Pause	Pause
Kl. 15.45-17.00	Palæstina blev taget med magt - hvilken magt skal bruges for at få Palæstina tilbage? *Maher Khatib (medstifter af Gazainitiativet) Jan Hoby (IS/Ø)*	Hvorfor går økonomien i krise? *Anders Hadberg (Ø)*	Workshop: Hip Hop som modstands-kultur *Andreas Gaff fra Ren Reflex og Ali Sufi*
Kl. 17.00-19.00	Aftensmad	Aftensmad	Aftensmad
KL. 19.00-20.30	Hvordan påvirker vi klimatopmødet? *Jørn Andersen (Klimabevægelsen), Daniel Rask (KlimaX), (NOAH)*		
Kl. 20.30-01.00	Fest og lækker live musik med Dubraditones, Ali Sufi og Ren Reflex, standup med Mads Lauritsen, øl og dans.		

SØNDAG	LOKALE SAL	LOKALE 2	LOKALE 3
Kl. 10.00-11.15	Venstrefløjen og prostitution *Maj Christensen (Aktivist for sexarbejderes rettighedder) Jakob Krogh (IS/Ø)*	Imperialisme i dag - USA efter Obama	
Kl. 11.15-11.45	Pause	Pause	
Kl. 11.45-13.00	Klimakatastrofen og det globale syd Peter Saxtrup, Klima-antivist/SUF	Israel - en apartheidstat? *Helle Preisler, Palæstinainitiativet*	Marx og Klasser - Danmark 2009 *Jakob Nerup (IS/Ø)*
Kl. 13.00-13.15	Pause	Pause	Pause
Kl. 13.15-14.45	Marxisme i praksis 2009 *Jesper Juul Mikkelsen (IS/Ø) m.fl.*		
kl. 14.45	Afslutning		

Der kan forekomme mindre ændringer i programmet.
Du kan altid se en opdateret af version af programmet på vores hjemmeside www.socialister.dk/marxisme



Shut It Down

STØRSTE KLIMADEMONSTRATION HIDTIL

Lørdag den 26. september samledes omkring 1500 demonstranter for at lukke Amagerværket i protest mod brugen af kul til energiproduktion.

Kul er det mest CO_2-forurenende fossile brændstof, og Amagerværket, der er ejet af det største nordeuropæiske energiselskab, Vattenfall, bruger kun 13 pct. andre brændstoffer end kul til deres energi-produktion.

Shut It Down-initiativet havde opstillet 5 succeskriterier for demonstrationen, hvoraf de 2 første handlede om selve aktionen: at lukke kulkraftværket og derved udfordre det eksisterende system. De 3 sidste succeskriterier rakte ud over selve aktionen. De handlede om øget opmærksomhed og mere klimaaktivisme.

Det lykkedes ikke for demonstranterne at lukke Amagerværket ned – succeskriterierne for selve aktionen blev dermed ikke opfyldt. Men det var ikke det vigtigste: en demonstrations succes bestemmes af, hvorvidt den kan danne et grundlag for at føre kampen videre.

Det lykkedes Shut It Down at arrangere den største klimademonstration i Danmark nogensinde. Dét er en enorm succes og et tiltrængt vendepunkt.



Det lykkedes Shut It Down at arrangere den største klimademonstration i Danmark nogensinde. (Foto: Svend Espensen)

Det er nødvendigt at de enorme modsætninger mellem forskernes advarsler og politikernes manglende handling kan danne grundlag for en stor klimabevægelse, jo før jo bedre.

Det lykkedes at sætte fokus på Danmarks høje forbrug af kul – et forbrug, der er steget under den nuværende regering. Der var en masse medieopmærksomhed.

Shut It Down angiver selv, at omkring 36 danske medier har bragt indslag om dem. Og medieopmærksomheden var mere positiv og forstående, end man kunne have ventet.

Frem mod topmødet

Selv om Shut It Down-demonstrationen med sine 1500 deltagere var den største klimademo i Danmark er der stadig et stykke vej.

Til december kommer klimatopmødet i København. Her er der brug for titusinder, der vil demonstrere for seriøs og hurtig handling mod klimaproblemerne.

Shut it down-demonstrationen har været med til at opbygge en del af fundamentet for at det kan ske. Den har givet øget opmærksomhed på, at der bliver gjort for lidt – at der stadig bruges kul til at producere energi når der er andre alternativer. Et budskab det lykkedes at komme ud med i medierne. Og på at vi ikke længere vil finde os i at vores planet bliver ødelagt.

Desuden samlede demonstrationen mange klimaaktivister, som forhåbentlig vil være til at opbygge de klimabevægelser, der skal sørge for at stoppe den globale opvarmning.

CHRISTINE KYNDI BERGEN
AKTIV I KLIMAINITIATIV ISHØJ-VALLENSBÆK

Hvorfor vi ikke har atomkraft i Danmark

HISTORIEN OM OOA

Da oliekrisen slog igennem i 1973 krævede elværkerne i Danmark, at der hurtigt blev indført atomkraft i Danmark. Forslaget havde opbakning fra storindustrien, regeringen og et stort flertal i folketinget.
Mindre end fem år senere, i efteråret 1978, udskød regeringen beslutningen om atomkraft på ubestemt tid. Den 29. marts 1985 blev atomkraft officielt taget ud af dansk energiplanlægning.
Æren for dette har det enorme arbejde fra tusinder af aktive i OOA – *Organisationen til Oplysning om Atomkraft*.

Selv om det nu er 30 år siden, at kampen mod atomkraft i Danmark reelt blev vundet, så er OOA's symbol – solen med teksten „Atomkraft? Nej Tak" – stadig kendt. Også af mange som knapt nok var født dengang.

Men de færreste under 50 kender ret meget til den enorme indsats og organisering, der lå bag. I en situation, hvor vi skal opbygge en måske endnu større bevægelse mod global opvarmning, er der masser af inspiration at hente i OOA's historie.

Oplysning

OOA betyder Organisation til *Oplysning* om Atomkraft – altså ikke *imod* atomkraft, selv om det for alle dens aktive var formålet at forhindre indførelsen af atomkraft.

Grunden var dels, at man – især i starten – ikke ønskede at „polarisere" debatten, dels at almen viden om atomkraft både hos den almindelige befolkning, men også hos politikere, journalister osv. oftest var ganske lille.

Kravet ved stiftelsen 31. januar 1974 var: 3 års udsættelse af atomkraft-beslutningen.

Vægten var altså på oplysning og at rejse tvivl – for at vinde tid til at få større opbakning.

Klima-oplysning

I klimakampen i dag kan vi ikke nøjes med at „udskyde beslutninger". Vi kæmper mod en tilstand, som „er": den globale opvarmning.

Vi skal skabe en bevægelse, som hurtigst muligt kan kræve stop for CO_2-udledning. Vi kan derfor ikke undgå at „polarisere" debatten en hel del.

Men oplysning er stadig ekstremt vigtigt. Vi står ligesom OOA i 1974 også med „en stor kløft mellem hvad videnskaben forstår og hvad der er kendt blandt politikerne og i offentligheden om den globale opvarmning," som klimaforskeren James Hansen har formuleret det.

Skal vi have hovedparten af befolkningen med på vores side i klimakampen, skal vi ud til titusindvis af mennesker med troværdig oplysning.

OOA's mobilisering

Også for OOA var oplysning kun det første skridt. I foråret 1976 vedtog folketinget „atomanlægsloven".

OOA's svar var en stor folkelig mobilisering. Ca. 800.000 aviser blev uddelt over hele landet, og på 6 uger blev der indsamlet 170.000 underskrifter med et krav om, at beslutningen skulle udskydes. I august udskød regeringen beslutningen.

Læs lige igen: 800.000 aviser på 2-3 måneder og 170.000 underskrifter på 6 uger. Det skete ikke af sig selv.

Fra starten opbyggede OOA lokalgrupper, og snart var der lokalgrupper i enhver mellemstor by. Disse lokalgrupper var forudsætningen for, at sådanne kampagner kunne lade sig gøre.

Underskriftindsamlingen blev i sommeren 1976 fulgt op af en kampagne for solmærket „Atomkraft? – Nej tak". Ca. 200.000 nålemærker og bilmærker og næsten 1 million brevklistermærker blev distribueret i de måneder.

I 1977 var der ca. 150 lokalgrupper. Der var ca. 10.000 sympatisører, som var kendt via landskontoret – OOA var ikke en medlemsorganisation – og mange af dem var aktive med at sprede OOA's materiale.

Atomkraftmarcher

Da atomkrafttilhængerne i 1978 igen pressede på, blev der igen udsendt uddelingsaviser.

Men der blev også organiseret to store atomkraftmarcher. Knapt 50.000 mennesker gik fra to af de planlagte placeringssteder for danske atomkraftværker Gyllingnæs og Stevns til henholdsvis Århus og København. Et par dage efter udskød regeringen beslutningen endnu en gang.

Den 29. marts 1979 skete der et alvorligt uheld på det amerikanske atomkraftværk „Tremileøen". Med få dages varsel blev der 6. april afholdt demonstrationer med 25.000 deltagere i København og i Århus mod Barsebäck-værket. En underskriftindsamling for at få Barsebäck-værket lukket indbragte 312.000 underskrifter i løbet af 5 uger.

Den 18. april blev der igen demonstreret. 40-50.000 mennesker deltog i 15 danske byer, mens folketinget havde energipolitisk debat.

I efteråret 1979 blev der husstandsomdelt ***2,1 million*** folkepjecer „Danmark uden atomkraft" af frivillige aktivister.

Hvad kan vi lære?

Hvorfor sendte OOA ikke bare sine 2,1 million folkepjecer ud med posten?

Noget af grunden var uden tvivl økonomisk – OOA havde kun få penge. Men langt vigtigere var det, at OOA's tusindvis af lokale aktivister også betød, at debatten blev taget mund til mund. At folk kunne lufte deres tvivl og få svar.

Selv om mange bestilte badges og klistermærker på landskontoret, så fik langt de fleste dem fra venner og bekendte, kolleger og skolekammerater, der var omvandrende ambassadører for „Atomkraft? – Nej tak".

Lokalgrupperne gjorde det også let at involvere folk, når det var nødvendigt med en særlig indsats. Det er noget som selv nok så professionelle medie-kampagner ikke kan.

Vi kan i dag ikke kan vinde klimakampen alene med OOA's midler. Vi er også nødt til at involvere især fagforeninger og uddannelses-organisationer, fordi udfordringen er langt større end OOA's var i 1970erne.

Men vi kan næppe vinde klimakampen uden også at opbygge lokale grupper af tusinder af klima-aktivister. Folk, der kan tage diskussionen hvor de færdes – herunder også på arbejdspladser, skoler, universiteter osv. – og i fagforeninger og uddannelsesorganisationer.

De næste to måneder op til klima-topmødet i december er et perfekt tidspunkt at starte dette arbejde.

JØRN ANDERSEN
AKTIV I KLIMABEVÆGELSEN OG FORBEREDELSEN AF DEMONSTRATIONEN 12. DECEMBER

Mange af oplysningerne om OOA er taget fra deres egen hjemmeside, ooa.dk, hvor du kan læse mere om OOA's historie. OOA blev nedlagt 31. maj 2000.

KREATIVE KLIMAAKTIONER



På over 2.682 steder i 134 lande samledes titusindvis af mennesker den 21. september til „Global Climate Wake Up Call“ organiseret via tcktcktck.org.

350.org-dagen 24. oktober tegner til at blive endnu større. I skrivende stund er der registreret over 2.500 „events“ verden over, heraf godt halvdelen i USA og Canada.

tcktcktck.org og 350.org er de to største internetbaserede kampagner, som søger at lægge pres på politikerne op til klimatopmødet i København.

Som tallene viser, er de faktisk i stand til at involvere rigtigt mange mennesker og gøre det globalt. Og formålene kan vi kun være enige i.

Alligevel er der grund til at kaste et kritisk blik på disse kampagner. Så lad os starte med lidt historie.

Kampagnerne er udviklet af flere elementer: Den simpleste er internet-baserede underskrifts-indsamlinger. Dem har de fleste prøvet at deltage i.

Avaaz

Avaaz.org bragte dem et skridt videre ved at lancere globale kampagner – fx for at befri den burmesiske politiker Aung San Suu Kyi eller for at „hjælpe Obama med at lukke Guantanamo“. Deres opfordring er: „Gå i aktion sammen med folk verden over om presserende globale spørgsmål“.

Nogle af dem er rene underskiftsindsamlinger (fx har 163.000 støttet Aung San Suu Kyi), andre er der knyttet indsamlinger til. Det er let: Sæt dit navn eller giv et beløb, og du er med til at forandre verden.

Et andet element er flash mobs. Ifølge WikiPedia betyder det: „En stor gruppe mennesker samles pludseligt et offentligt sted, gør et eller andet usædvanligt og spredes lige så hurtigt igen.“ Man dokumenterer det så ved at tage billeder og offentliggøre dem på et website.

En aktion som tcktcktck 21.9 bestod oftest i at folk tilmeldte sig på hjemmesiden til et på forhånd udpeget sted og tidspunkt. Her ringede mobilen, og man rakte den op i luften og så hvem der ellers gjorde det samme og samledes.

350.org opstod ved at den canadiske klimaforkæmper Bill McKibben i 2007 gik sammen med Avaaz-folkene for at lave en kampagne for, at CO2-indholdet i atmosfæren skulle ned under 350 ppm. Et synspunkt som før da kun var rodfæstet hos videnskabsfolk og klimanørder, men som i dag er det gængse krav blandt klima-aktivister, bl.a. takket være 350.org.

Svagheder

Alene antallet af deltagere gør, at man ikke skal afskrive disse aktioner. Men der er oplagte svagheder.

For det første er de afhængige af, at der er en lille gruppe af centrale „organizere“, som er i stand til at vinde en position på Internet til at det kan lade sig gøre. Uden disse centrale organizere er de intet.

Det betyder for det andet også, at de er fuldstændigt udemokratiske – det er kun en lille kreds af mennesker, der har indflydelse på indholdet af kampagnen. Alle andre kan kun vælge at tilslutte sig eller lade være.

Nu er det også nogle gange tilfældet i mere traditionelle kampagner. Men de lider desuden oftest af en mere afgørende svaghed: At deltagerne meget sjældent har mulighed for at organisere videre, når de er mødtes – fordi der ikke har været nogen demokratisk forberedelse, og ingen derfor kender hinanden på forhånd.

De er en handlemulighed for individer – ikke for social aktion og organisering.

Medie-fokus

Events'ene er primært beregnet på at få medieopmærksomhed – ikke at udvikle en bevægelse, hvor folk kan organisere sig selv sammen med venner, naboer, kolleger osv. De er oftest ekstremt passive (se fx billederne på tcktcktck.org), og de samler sjældent mere end nogle snese eller få hundrede.

Det gør dem ikke ligegyldige – men det gør, at de ikke kan stå i stedet for at opbygge bevægelser, hvor mennesker mødes ansigt til ansigt og demokratisk udvikler aktionsformer og -mål i fællesskab.

Der er naturligvis forskelle mellem disse aktioner. Nogle er tæt knyttede til eksisterende netværk i den „virkelige verden“. Det gør dem langt stærkere – fx organiseres 350.org-dagen 24. oktober mange steder af eksisterende klimagrupper, som kan bruge dem til at knytte nye aktive til sig.

Hvorfor vokser de?

Men hvorfor vokser disse „kreative“ klima-aktioner frem netop nu?

En afgørende grund er, at store organisationer som fx Oxfam, Greenpeace, WWF (Verdensnaturfonden) m.fl. organiseret i *Global Campaign for Climate Action* (GCCA) har kastet sig ind i dem. GCCA er hovedkraften bag tcktcktck.org.

For dem er det en slags løsning på det problem, at klimatruslen kræver pres fra rigtigt mange mennesker, mens de selv ikke har et særligt stort aktivistisk netværk.

De fleste af dem har mange medlemmer (eller „støtter“), men ingen eller kun få aktivister. De har ofte mange ansatte, men de løser mest administrative opgaver, arbejder som professionelle hjælpearbejdere eller som lobbyister, der skal overbevise regeringer om deres sag.

Stillet over for klimatruslens krav om masseaktion har de set disse internet-baserede aktionsformer som en måde at involvere mange.

Det er en vigtig erkendelse, at mange skal involveres. Men tcktcktck- og 350-kampagnerne er ikke løsningen. Her er erfaringerne fra OOA meget mere nyttige.

Det er ikke nok at få nogle øjeblikkes medie-opmærksomhed. At stoppe klimatruslen kræver, at rigtige, levende mennesker mødes i den virkelige fysiske verden – ikke for at lave et medie-stunt, men for demokratisk at beslutte, hvordan kampen kan komme til at involvere kolleger, medstuderende, naboer og venner.

JØRN ANDERSEN



Billedtekst: Greenpeace-aktivster hængte et 5 gange 10 meter stort banner op i Skt. Nikolaj Kirke med teksten „Obama, rigth city, wrong date“.

43 ARRESTERET UNDER OBAMA-BESØG

Var det trusler mod Obamas sikkerhed, der førte til, at politiet arresterede 43 personer under hans nylige mislykkede besøg i Danmark?

Langtfra. Den forbrydelse de havde gjort sig skyldige i var at forsøge at tiltrække sig mandens opmærksomhed – altså at komme i en form for dialog.

Disse kriminelle elementer ønskede at pege på USA's medansvar for nogle af klodens store problemer, fx krigen i Afghanistan eller klimatruslen.

Mange mente, at Obama hellere burde komme til København til december for at levere klimaløsninger end for at tiltrække sig sports-business.

Halvdelen af de anholdte var fra Greenpeace.

Klimaspots

Ø-stater frygter fiasko i København

Efter den første af klimaforhandlinger i Bangkok frygter de 42 lande i Alliancen af Små Ø-stater, at topmødet i København bliver en fiasko.

„Vi ønsker max. 1,5 grader som mål for at begrænse klimaforandringer og meget større finansiering til at afhjælpe skader. Det handler om vores overlevelse," siger Leon Charles fra øen Grenada.

500.000 mennesker risikerer at måtte flytte, fordi deres øer bliver oversvømmet.

http://bit.ly/KzejT

USA under angreb i Thailand

Efter at være blevet rost for at være gået med i klima-forhandlingerne i år, er den amerikanske delegation under forhandlingerne i Bangkok nu stemplet på samme måde under Bush – som skurke, der ikke er seriøse for at nå en ambitiøs klimaaftale i København.

http://bit.ly/laJTn



Næste 70 pct. af jorden risikerer tørke i 2025

Næsten 70 pct. af jordens dyrkbare jord risikerer at blive ramt af tørke i 2025, advarer FN-chef.

http://bit.ly/BLheW

Klima-katastrofer gjorde 20 mill. hjemløse i 2008

„Klimarelaterede katastrofer gjorde 20 millioner hjemløse i 2008," fortæller en ny FN-rapport.

I alt 36 millioner blev hjemløse pga. „naturkatastrofer" i 2008, men havde det ikke været for jordskælvet i Sichuan, Kina, som gjorde 15 millioner hjemløse, ville klimarelaterede katastrofer have stået for over 90 pct. af alle.

http://bit.ly/L9a6C

FLYSELSKABERNE UDSENDER FLERE USANDHEDER

Flyselskaberne påstår, at de vil skære drastisk ned på deres CO2-udledninger. Men det er alt sammen greenwash, skriver John Stewart



Protest i Heathrow, London

Få uger før klimatopmødet i København har flyselskaberne fået de overskrifter de ønskede: „Flyselskaberne lover at halvere deres udslip i 2050".

Men som det altid er i den branche, så er alt ikke som det ser ud. Påstandene er løgn og latin.

Så snart man skærer gennem virksomhedernes „greenwash", bliver det klart, at flyselskaberne overhovedet ikke planlægger at skære end i deres udledninger.

Derimod foreslår de at bruge handel med CO2-kvoter og CO2-kompensation til at betale andre mennesker og andre brancher for at skære i deres udledninger, så de selv kan fortsætte med at vokse og forurene.

Ifølge FN's klimapanel (IPCC) vil udledninger fra flybranchen stige fra 610 millioner tons i 2005 til 2,4 milliarder tons i 2050.

Flyindustri vokser

Flyvning vil fortsat være den hurtigst voksende kilde til CO2-udledning. I Storbritannien truer det med at opveje CO2-nedskæringerne fra alle andre brancher.

Flyselskaberne taler om nye, „grønnere" fly, heriblandt nogle som delvis er drives af biobrændsel.

Teknologien kunne faktisk levere mindre forbedringer, men den anslåede vækst i antal fly ville opveje dem.

Biobrændsel er også problematisk. Det er ikke bevist, at det i større skala kan erstatte petroleum.

Mere grundlæggende er det dog, at den nuværende generation af biobrændsel kommer fra afgrøder, der vokser på jord, der ellers kunne bruges til mad i fattige lande.

De forslag, som chefen for British Airways, Willy Walsh, har fremsat, tilsyneladende på vegne af hele branchen, er et desperat forsøg fra selskabernes side på at undgå at betale deres rimelige andel af skatten.

Flybrændstof er skattefrit og branchen er stort set fritaget for at betale moms. De er langt fra at betale for de udledninger, den støj og de forstyrrelser i det øvrige samfund, de forårsager.

De skattefradrag de nyder i Storbritannien er mere end 10 milliarder pund om året større end den skat de betaler.

Der er tungtvejende grunde – baseret på hensynet til miljø, almindelig retfærdighed og økonomi – til at disse skattefradrag burde afskaffes.

Medmindre højere priser bremser væksten, vil udledningerne fortsætte med at stige kraftigt. Det nuværende system med tilskud gennem skatten er dybt uretfærdigt og [hæmmende for en fornuftig udvikling (regressive)].

Det er til gavn for dem, der flyver mest – de rigeste mennesker i den rigeste del af verden. Og det skader dem, der flyver mindst – de fattigste i den fattigste del af verden.

De økonomiske argumenter for tilskuddene er også fuldstændig fejlagtige. Flybranchen skader den britiske økonomi, fordi briter bruger 19 milliarder pund mere i udlandet end besøgende bruger i dette land. Dette overgår langt enhver økonomisk gavn fra flyvning.

Der var ikke noget underskud før fremkomsten af subsidierede billigrejser.

Branchen og dens betalte lobbyister gjorde meget ud af, at billigrejser gjorde det muligt for „hårdtarbejdende britiske familier" at holde ferie i solen.

I virkeligheden ville et stop for billigrejser ikke forhindre arbejdere i at tage på ferie i udlandet. Det er blot en pæn overskrift fra en branche, der desperat forsøger at bevare sine privilegerede skattefordele.

I en verden truet af accelererende klimaforandringer og snarlig mangel på olie ville en fornuftig flybranche begynde at planlægge efter at drosle ned. Men ingen virksomhedsledelse kan se det i øjnene.

Kun klima-aktivisters kampe mod de miljømæssige og sociale virkninger af flyvning, sammen med pres fra arbejdere for en retfærdig omstilling, et skift til grøn produktion uden tab af arbejdspladser, kan skabe fornuft.

Flybranchen er under pres som aldrig før. En levende koalition af miljøforkæmpere, direkte aktion-aktivister og lokale kampagnegrupper har skubbet flyvning op i toppen af den politiske dagsorden.

Inden for et år kan koalition meget vel have taget sin første skalp – udvidelsen af Heathrow lufthavnen med en tredje startbane. Det kan ske, hvis de Konservative, som har læst fly-debatten mere præcist end New Labour, dropper planerne for udvidelsen af Heathrow.

Gennem det seneste år har koalitionen af aktivister knyttet vigtige forbindelser til arbejdere i flybranchen, som kæmper for en retfærdig omstilling.

Grønne og socialistiske aktivister forstår mere og mere, at udfordringen for flybranchen må omfatte grønne jobs i nye brancher oveni de mere traditionelle krav omkring støj og CO2-udledning.

Dette er afgørende, hvis argumenterne for at neddrosle flyvning skal være overbevisende.

Hvis der blev stillet finansiering til rådighed til at skabe en million grønne jobs i bæredygtige brancher, så ville vi kunne tage de første skridt til at skabe en anderledes vision end et samfund, der er domineret af beskidte brancher, som kun er opsat på at vokse.

Løsning i København?

Topmødet i København vil ikke nå frem til noget i den retning.

Det vil måske opfordre til øget opmærksomhed omkring klimaforandringer. Det vil måske skubbe tingene fremad på visse fronter. Men uden at økonomi, beskæftigelse og global retfærdighed kommer på dagsordenen sammen med klimaforandringer, så vil topmødet ikke ændre noget grundlæggende.

Men vi kan garantere for, at topmødet vil resultere i flere udsøgte overskrifter for flyselskaberne.

JOHN STEWART ER LEDER AF AIPORTWATCH. SE MERE PÅ AIRPORTWATCH.ORG.UK.

Greenwash: En sammenskrivning af 'green' (grøn) og 'whitewash' (hvidvaskning) – et udtryk, der bruges om virksomheders og politikeres forsøg på at præsentere deres produkter eller politikker som miljøvenlige.
Se fx ***Climate Greenwash Awards 2009*** – climategreenwash.org – hvor Vattenfall fik prisen for 2009.

THE AGE OF STUPID

I år 2055 er verden dybt forandret. London er oversvømmet, sneen er væk fra Alperne, Las Vegas er druknet i ørkenen og Sydney brænder. I et tårn 800km. nord for Norge ligger alle jordens kulturelle, videnskabelige og biologiske „værdier" som i Noahs ark gemt i et arkiv. I dette arkiv sidder en mand og ser tilbage på nutiden.

Han ved, at verden kunne være reddet, og han undres – eller græmmes – over, at ingen gjorde noget.

Manden i tårnet er igang med at lave en film af nyheder og andre filmklip fra 2008 og før, og vi introduceres bl.a. for 6 forskellige skæbner.

Blandt dem repræsenteres ofre for klimaforandringerne og folk, der kæmper imod. Ofre for olieindustrien og ejeren af et nystartet flyselskab, der vil hive inderne ud af fattigdom vha. billige flyrejser. Gennem disse menneskers øjne vises vi dumhedens tidsalder og dumhedens konsekvenser.

Hvis skyld?

Som titlen indikerer, er filmens overordnede budskab, at vi hver især har del i skylden for jordens undergang. Vi er alle ignorante og ramt af forbrugertrangen, så vi vælger at lukke øjnene for de åbenlyse problemer, verden allerede nu står i. Men modsat så mange andre klimaopråb, stopper „The Age of Stupid" ikke der. Hvert enkelt problem adresseres til de retmæssige skyldnere.

Kapitalisme

Filmen fokuserer på „forbrugerisme", men den forklarer også at dette skyldes kapitalismens brug for at udvide sig. Desuden angribes opfattelsen af „vores allesamens ansvar", ved at redegøre for olieindustriens indflydelse på og deltagelse i den amerikanske regering.

Shell får lov til at stjæle den olien i Nigeria uden at hjælpe befolkningen, fordi det er profitabelt. Selv om man længe har kendt andre energiformer end fossile brændstoffer, bruges olie stadig, for som fortælleren i filmen siger: „Regeringen er ikke bare i lommen på olieindustrien. Den er lavet af olieindustrien."

Imperialismen

Et af filmens klare plusser er dens fokus på imperialisme. Gennem en kort tegnefilm viser manden i tårnet os imperialismens historie, der ender i oliekrigenes blodspor fra Amerika til Irak.

I Jordan møder vi to flygtningebørn, der er uhyggeligt klare over grunden til den krig, der slog deres far ihjel og tvang dem til at flygte. De leger krig på gaden, mens de venter på, at deres storebror også skal få lov at komme ind i landet, og bliver enige om at slå amerikanere ihjel, hvis de møder dem.

Imperialismen stopper ikke med olien. På et tidspunkt vil krigene udkæmpes om andre ressourcer, og da de i fremtiden vil være knappe, vil krigene blive mere blodige.

Not stupid

„The age of stupid" bruger ikke megen tid på elsparepærer og andre Connie Hedegaard-tiltag. Vi møder et engelsk par, der udover at have nedsat deres eget energiforbrug nu kæmper for vindmølleparker i England. Men på trods af politikkeres løfter om grøn energi, må de kæmpe en hård kamp mod antivindmøllelobbyer, der vil holde priserne på de omkringliggende huse oppe.

Og bjergbestigeren Fernand Pareau kæmper imod udvidelsen af tunnelerne gennem alperne, hvor store lastbiler fragter franskdyrkede kartofler til vask i Italien og tilbage til de franske supermarkeder. Han har set gletsjerne smelte flere meter om året, og har mobiliseret folk i landsbyen til kamp mod klimaforandringerne.

Men det vigtigste løsningsforslag starter med et citat af George Monbiot, og handler om det folkelige pres på politikerne.

Hele filmen har gjort det klart, at regeringerne ikke er interesserede i at nedsætte CO_2-udslippet, da de er i lommen på olieindustrien, og slutter af med at argumentere for, at alle seriøse forandringer i verdenshistorien er kommet på baggrund af et massivt folkeligt krav om forandring.

Brug denne film til at mobilisere til klimakampen – ikke mindst til klimatopmødet i København i december. Den tydeliggør og konkretiserer både problemerne, synderne, løsningerne og ikke mindst fremtidsudsigterne, hvis vi ikke gør noget.

ANNE A. LANGE



FAKTA

The Age of Stupid
93 min.
Instr.: Franny Armstrong
Vises p.t. kun i Tycho Brahe Planetariet, Kbh. – se tycho.dk

PÅ NETTET

Som enhver stor film med respekt for sig selv har *The Age of Stupid* også et website – se AgeOfStupid.dk og AgeOfStupid.net.

Men *The Age of Stupid* nøjes ikke med det. Den har også en kampagne- eller aktivitetsside – tjek NotStupid.org.

BIlled: Pete Postlethwaite spiller en af filmens hovedrolleder

Skæv og farverig ørkenblues

Et af årets mest spændende udgivelser er kommet fra Tinariwen, et band bestående af beduiner fra Sahara. Deres skramlende, men stadigt forholdsvis tilgængelige lyd beskrives bedst som en blanding af beskidt blues og folkemusik som den spilles af Tuareg-folket.

Tuareg er en minoritet bosiddende i Sahara i det nordlige Mali, og flere af gruppens stiftende medlemmer var i de tidlige 80'ere en del af den væbnede modstand mod styret i Mali, som de ønsker uafhængighed fra.

Siden da har de udgivet bunkevis af kassettebånd, der er blevet flittigt hjemmekopieret i hele Nordafrika. Fra dette ydmyge udgangspunkt har Tinariwen udviklet sig til at blive flittigt name-droppet af Coldplays Chris Martin og Led Zeppelins Robert Plant.

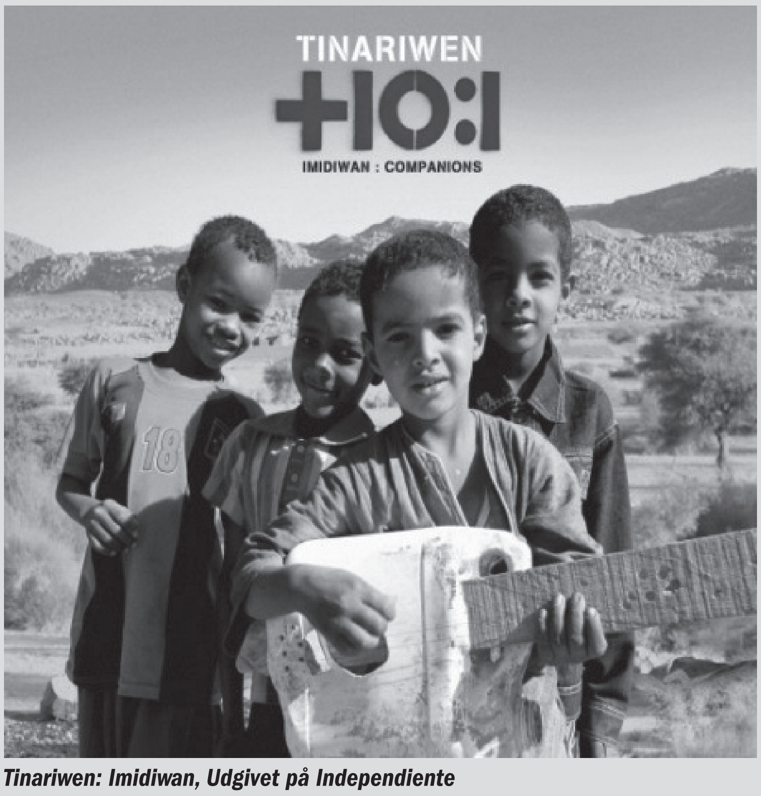
Hvis verdensmusik-klokkerne ringer, bedes de holde op med de samme. For denne plades kvaliteter overskygger simpelthen dette begrebs indbyggede forståelsesramme af „et eller andet der er flikket sammen uden for den vestlige verden".

Tinariwens lyd er intet mindre end unik, melodierne er skæve og ørefaldende. Rytmikken er meget mere farverig end man normalt ser i vestlig blues, der i denne skribents ører godt kan forekomme noget triviel efter henved halvtreds år uden nogen egentlig udvikling i rytmik eller trivialitet.

Uden at have noget kendskab til hverken tamashek eller fransk fortæller lidt research hurtigt, at gruppens tekster handler om kampen for national selvstændighed og social retfærdighed.

Hvis du har den mindste forkærlighed for ørkenblues i ordets mest bogstavelige forstand, er denne plade et oplagt sted at starte.

JONATHAN HØJGAARD JENSEN



Tinariwen: Imidiwan, Udgivet på Independiente

BREAKING THE SILENCE

Tusindvis af unge israelere aftjener hvert år deres værnepligt på Vestbredden. De er efter sigende med til at sikre Israels sikkerhed, og deres bedrifter opfattes oftest som heltemodige. Men ikke mange lytter til soldaternes historier om vold og magtmisbrug, og få interesserer sig for at høre, hvordan det føles at smide en familie fra hus og hjem eller være vidne til bosætteres daglige chikane af deres palæstinensiske naboer. En gruppe tidligere soldater har besluttet sig for at gøre noget på egen hånd og derfor stiftet organisationen Breaking the Silence; et projekt der ikke altid er blevet værdsat. En tur til Hebron på Vestbredden fortæller sin egen historie.

Breaking the Silence

I den palæstinensiske by Hebron på Vestbredden ca. 30 km syd for Jerusalem, handler naboskabskonflikter ikke bare om hvis græsslåmaskine, der larmer mest, eller hvis tur det er til at klippe hækken på oversiden. Palæstinensere og israelske bosættere har i årevis delt denne hellige by, og selvom der nu er ca. 2500 sikkerhedsvagter til at beskytte de ca. 800 bosættere, er situationen ikke blevet bedre – tværtimod.

Mandag d. 27/7 -09 Hebron, Vestbredden

„Det eneste vi vil er at vise folk, hvad der foregår." Ilan, 27, er en tidligere israelsk udstationeret „machinegunner" i Hebron og medstifter af organisationen *Breaking the Silence*, der siden 2004 har interviewet tidligere israelske soldater og udgivet deres vidneudsagn om hændelser og overgreb, de selv har udført under deres værnepligt. Jeg er med på en af organisationens ture til den centrale del af den Hebron, der, som den eneste by på Vestbredden, har israelske bosættelser direkte i bycentrum, og hvor Ilan udtjente en del af sin værnepligt. Imellem han skiftevis snakker i telefon med det israelske politi og militær, viser han os de mange store blokke, der spærrer vejene og gør det umuligt for almindelige palæstinensere at bruge deres biler. Bussen holder et stykke udenfor byen, og vi venter på vores politieskorte, der skal følge os rundt og garantere vores sikkerhed, efter en af organisationens grupper et par år tilbage blev overfaldet af israelske 'settlere' (bosættere). Ilan beretter også om, hvordan han sammen med andre grupper ofte har måttet lægge øre til mordtrusler og skældsord som „løgner" og „forræder" samt det, der er meget værre.

„Folk skal vide, hvad der sker her"

Vi kører videre forbi den store bosættelse Qiryat Arba og ind i centrum. Der forlader vi bussen og samler os i en gruppe omgivet af politimændene, passerer en privat israelsk arkæologisk udgravning og bliver lukket ind gennem en jernlåge længere oppe ad gaden. Vi er på besøg hos Issa' Amru, en palæstinensisk borger i Hebron og en af Ilans gode venner og samarbejdspartnere i oplysningsarbejdet, der ivrigt tegner et portræt af indbyggernes umulige hverdag. Der er nok af personlige historier til at underbygge med; den unge palæstinensiske mand, tvunget af israelske soldater til at sidde på hug i solen, og den 16-årige der blev banket. Den palæstinensiske kvinde der blev sparket af en soldat på gaden, kvinden nødsaget til at føde ved et tjeckpoint. Forskelsbehandling af palæstinensere og settlere fra politiets side. Settlernes daglige chikane af deres palæstinensiske naboer til de på et tidspunkt bliver nødsaget til at flytte fra deres hjem. De ødelæggende effekter tjeckpoints og muren har på almindelige palæstinenseres muligheder for at leve et normalt liv med landbrug, handel, uddannelse og job i andre dele af Vestbredden.

„Folk skal vide, hvad der sker. Vi filmer de fleste specifikke episoder, og vi håber bare på, at så mange som muligt ser de videoer, vi lægger ind på Youtube. Vi er desperate, men det er det eneste, vi kan gøre. Vi afleverer tit vores bånd til politiet, men jeg tager altid en kopi inden, for jeg ved godt, hvor de bånd havner".

Ilan supplerer: „Problemet er, at det er det lokale politi, der har beføjelserne. Vi soldater fungerer mere som en *buffer* mellem palæstinensere og settlerne. Og det lokale politi er settlernes politi. Dengang jeg tjente her (*8 mdr. 2002-2003*), var det ikke lovligt for os at arrestere settlere. Det var jo dem, vi var her for at beskytte, så vi kunne ikke stille noget op overfor den vold de udførte.

En spøgelsesby

Militæret ringer til Ilan flere gange, for at få os til at skynde os videre. Vi forlader huset gennem porten og fortsætter ned ad gaden. Mellem to huse, hvor vejen engang har gået, er nu bygget et tjeckpoint, der virker som en lille men tæt dæmning mellem de to bygninger. To palæstinensiske kvinder i lange gevandter går snakkende og vant ind i den baraklignende bygning for at vise id-kort og få adgang til et andet område af byen. En ung soldat står udenfor med et gevær og holder øje med vores gruppe. Den tomme gade, vi bevæger os ned af, ligner en hver anden forretningsgade med butikker på hver sin side. Forskellen er bare, at disse huse er lukkede med jernskodder, og dette endda en mandag formiddag, hver og én ekstra forseglede med små jernbomme, der skal beskytte de tidligere butikker fra at blive smadret eller plyndret. Det tidligere palæstinensiske kommercielle handelscentrum ligner i sandhed en spøgelsesby.

Vinduerne på første sal og mange altaner er beskyttet af gitre, som danner små bure, og i det stadig fungerende marked et andet sted i byen er hele gaden overdækket med ståltrådsnet, der skal beskytte mod skrald, sten og andet, som settlere smider ned.

Mere end 77% af forretningerne i det centrale Hebron og 42% af lejlighederne er blevet forladt, og langt de fleste af dem under Den anden Intifada, den store palæstinensiske opstand der startede i 2000. Herefter blev det bl.a. også forbudt for palæstinensere at færdes på hovedgaden, dog har et par familier, der bor på gaden, senere hen fået tilladelse til at gå der. Det er nemlig ikke alle familier, der har råd til at flytte, og her og mange andre steder på Vestbredden er mange folk flygtninge i deres egen hjemby.

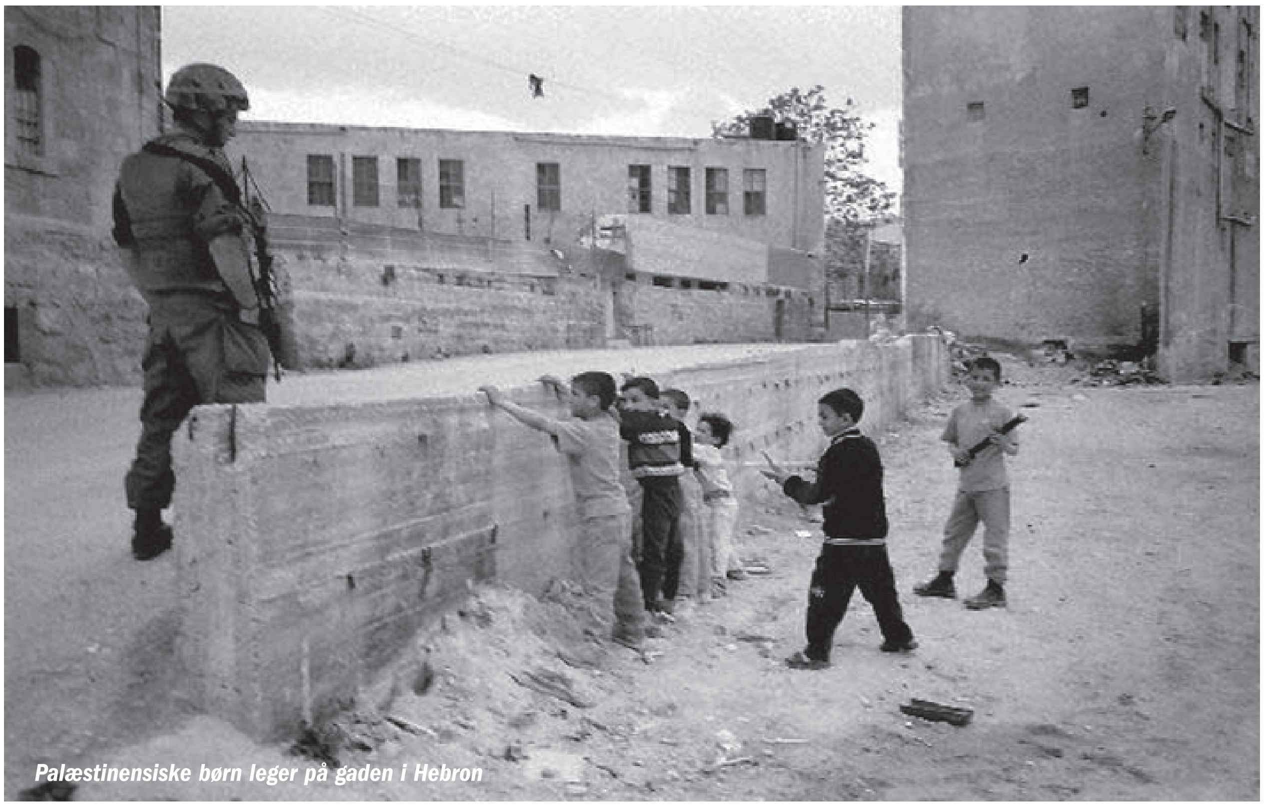
Ilan fortæller, at der hver eneste gang, han besøger Hebron, er sket noget nyt; nye vejspærringer, nye huse der er blevet forladt eller nye militærposter, der opsat et nyt strategisk sted i byen.

Militærbaser og techno bøn

Længere oppe ad gaden stopper vi, og Ilan peger ned ad en sidegade med et lukket marked for enden, der er blevet spærret af en solid betonbarrikade, mod et hus tildækket med camouflagenet.

„En højtstående i militæret udpegede et eller andet tilfældigt hus af betydning, og pludselig en dag kunne vi banke på en palæstinensisk families dør og bede dem forlade huset uden varsel. Det hus dér var vores base. Vi befandt os på taget, som var et vigtigt udsigtspunkt, og her måtte familien så bare finde sig i at have os soldater rendende op og ned af deres trapper og ind og ud af deres dagligstue. En dag forsvandt de. Ingen af os bekymrede os om, hvor de var taget hen. Nu var det jo vores base."

Længere henne er en anden vej spærret på samme måde og med en masse pigtråd rullet omkring. En minaret titter frem bag et af husene, og Ilan peger: „Den moské der blev også besat af en gruppe soldater. Der er jo bøn fem gange om dagen fra minareten, og det er sådan et bånd, der bliver sat på. Nogle af soldaterne syntes, de var pisse sjove, så en dag satte de hård technomusik på i stedet for. Det kunne muslimerne jo bare ligesom ikke se det vildt sjove i".



Palæstinensiske børn leger på gaden i Hebron

Når din officer siger „skyd"

„Det er ufatteligt at begribe, men alt, hvad der foregår her, kan retfærdiggøres under påskud af Israels sikkerhed. Når man kommer som ung ny værnepligtig, der lige har færdiggjort skolen, er man totalt fanget i spillet. Der er så meget had. Vi er uddannede til at hade. Og når din officer siger „skyd", så skyder du. Når han siger „ryd det hus", så rydder du det hus. Når du har uniformen på, så tænker du ikke over, at det er rigtige menneskers liv, du er i færd med at ødelægge. Med geværet ved din side, behøver du ikke tænke over, om du har ret til den magt, du benytter dig af. Og hvis en palæstinenser ikke er fuldstændig samarbejdsvillig, har

du selvfølgelig ret til at straffe ham for det. Det er nok et overlevelsesinstinkt at skubbe usikkerheden væk og bare tage jernmasken på."

I sikkerhedsforanstaltningerne navn

Vi når enden af den spærrede hovedgade, passerer forbi et par åbne butikker og flere lukkede med davidsstjerne på jernskodderne og patruljerende soldater ved endnu en militærbase. Vi kommer ud fra de smallere gader og står nu på en åben plads, hvor flere veje mødes. Midt i det hele er et udsigtstårn placeret, og flere soldater står vagt på hvert sit hjørne. „Her var jeg sidste del af min værnepligt. På det tidspunkt kendte jeg Hebron ud og ind. Det skete ikke på én dag, men langsomt begyndte det at gå op for mig, hvad det egentlig var, der foregik. Regeringen legitimerer hele tiden besættelsen af de palæstinensiske områder i sikkerhedsforanstaltningernes navn. Men de ting, der foregår her, har intet at gøre med vores nationale sikkerhed. Vi er her for at beskytte settlerne.

Syg virkelighed

En dag mod enden af min værnepligt erfarede jeg for alvor, hvor sygt det er. Det var under en af de store jødiske helligdage, og vi stod vagt på pladsen her. Alle jøderne festede i gaden med musik og det hele, og der var udgangsforbud for palæstinenserne. Men en ung palæstinenser var alligevel gået ud fra den port deroppe. Han havde et skarpt stykke glas bundet om hånden og prøvede at dræbe en soldat med det.

Han blev lynhurtigt slået ned. En af de andre soldater skød ham på nært hold, mange gange. Nogle af mine venner og jeg kom løbende til, og vi prøvede at redde ham. Men så var det settlerne havde fundet ud af, havde der var sket, og de prøvede at få os væk fra ham og råbte, hvad fanden vi havde gang i. Da det ikke lykkedes, og vi stadig prøvede at redde fyren, angreb de os. De skubbede på os fra alle sider og maste os ned i ham for, på den måde, at slå ham endeligt ihjel.

Vi væltede rundt, og der var blod overalt. Efter lidt tid kom en ambulance og tog fyren med. Han var død for længst. Jeg kan huske, vi satte os under det træ og prøvede at vaske noget af blodet af os. Ude på vejen lå der en kæmpe blodpøl, og vi soldater, der havde prøvet at hjælpe, havde blod overalt. Efterfølgende hentede nogle af settlerne musikanlægget fra festen, og så begyndte de hujende at danse rundt om blodpølen. Der tænkte jeg, hvad fanden laver du her. Hvordan kan virkeligheden være så sådan her? Det var så sygt! „

Forrædere!

En gruppe jøder passerer forbi os mens Ilan fortæller. De er nemme at identificere på de på religiøse hatte, kippaerne. En mand tiltaler Ilan på hebræisk. „Hvad sagde han?". „Han ved godt, hvad jeg laver her, og han spurgte mig, hvorfor jeg arbejder mod militæret. Det er sådan de ser os, som forrædere."

Det er ikke kun fra settlerne på Vestbredden at Ilan og hans organisation er blevet modtaget på denne vis. „Efter vores værnepligt besluttede jeg og nogle af mine kammerater os for at lave en stor fotoudstilling i Tel Aviv for at vise det andet, og mere uglorificerede, billede af vores hverdag som soldater. Som værnepligtig bliver du opfattet som en helt og en beskytter, men der er ingen til at lytte til dig bagefter og bearbejde de forfærdelige ting, du har gjort."

På samme vis er der heller ikke nemt at være militærnægter i Israel. De seneste år er det blevet en langt hyppigere overvejet mulighed, men da Ilan blev indkaldt, var det en sjældenhed og ikke noget, nogen af hans venner så meget som tænkte på at overveje. Mange militærfolk fordømmer offentligt denne tendens, og det er da heller ikke nemt i dag. Efter ophold i militærfængsel, kan militærnægterne gå, men det kan være svært at få arbejde bagefter, da mange i samfundet vil være uforstående eller mistroiske. IDF (Israeli Defence Forces) er ikke bare af militær vigtighed for Israel, den er af lige så vigtig social og samfundsmæssig karakter. Næsten alle borgere har udtjent værnepligt, der er 36 måneder for mænd og 21 for kvinder, og de indkaldes ligeledes op til en måned om året, indtil de fylder 43. Derved fungerer hæren som en utrolig samlende national institution, der ikke kun sikrer statens beståen udadtil, men også styrker båndende indadtil i et land med så stor demografisk diversitet som Israel. Hele nationen er praktisk talt en del af IDF, og derfor er de problematikker, Ilan og hans venner belyser, utroligt følsomme.



Israelske soldater hygger sig på et tag i Hebron

„Så det er klart, at vores billeder provokerede. Mange folk viste stor foragt, og vi blev også straks arresteret og forhørt. Men vi fortsætter vores arbejde, for det er jo ikke fordi, lederne af IDF selv sætter fokus på den anden side af soldaternes virkelighed. Og hvad er det værste, de kan gøre? Sætte mig i fængsel? Jeg har allerede været der 3 gange."

„Det hårdeste er nok nogle af reaktionerne fra min egen familie og mange af mine venner. De kan ikke forstå, hvorfor vi gør alt det her mod Israel. Hvorfor vi arbejder mod vores eget folk, vores egen sikkerhed. Det har især ikke været nemt med en bedstefar, der er holocaust-overlever og har følt mit arbejde som et angreb på Israels eksistensberettigelse. Men det kunne ikke være mere forkert, for jeg elsker mit land!

Apartheidstat og tredje intifada

„Det er ikke fordi, vi i Breaking the Silence er naive og ikke erkender aggressionerne fra palæstinenserne, for vi har om nogen set en masse vold fra den side også. En gang lykkedes det os at stoppe en bilbombe, da vi fandt en metalbeholder med sprængstof i bagagerummet af en bil, så i nogen henseender lykkedes vores opgaver som værnepligtige. Men separationspolitikken har aldrig hjulpet på palæstinensisk vold. Den bevirker tværtimod fortsat til at forværre situationen her, så jeg tror det eneste, der kan hjælpe på spændingerne og sikkerheden her, er stykke for stykke at ende denne apartheidstat og gøre det mere demokratisk. For som det ser ud nu, tror jeg kun, det er et spørgsmål om tid, inden den tredje intifada begynder."

Husker du...

Få timer senere er jeg tilbage igen på anden side af muren, i den „vestlige" verden med alle de friheder og adspredelser, man her nyder og tager som en selvfølgelig del af hverdagen. Her kan det tage under ét minut at glemme konflikterne i Hebron, men Ilan og hans kammerater i Breaking the Silence vil fortsætte med at sætte fokus på realiteterne for både palæstinensere og værnepligtige i Gaza og på Vestbredden. Folk skal, efter deres mening, have hele sandheden og ikke blot den, som Israels ledere synes passer bedst ind i den nationale hymne.

Fakta: Breaking the Silence

-Den israelske organisation Breaking the Silence blev stiftet i 2004 af tidligere israelske soldater.

-Soldaterne ønskede at bryde den tavshed, de oplevede, da de vendte hjem fra deres værnepligt, og tvinge det israelske samfund til at holde op med at vende det blinde øje til den virkelighed, de havde været en del af.

-Organisationens formål er at oplyse om israelske soldaters overgreb mod palæstinensere samt korruptionen i det israelske militær. Dette opnås ved at indsamle og udgive vidneudsagn fra hundredvis af soldater, der har udtjent deres værnepligt på Vestbredden eller i Gaza, primært under Den anden Intifada eller under Operation Cast Lead i Gaza 2009. Organisationen arrangerer også foredrag og guidede ture til Hebron for offentligheden.

-Soldaterne kræver, at Israel skal stå til regnskab for de militære aktioner i De besatte Territorier udført af dem selv og i deres navn. I den forbindelse vil de støtte oprettelsen af en uafhængig offentlig inspektionskommité, der kan muliggøre en ansvarlig afsløring og undersøgelse af facts.

-Vidneudsagn, fotos, videoer og yderligere information kan findes på organisationens hjemmeside www.breakingthesilence.org.il

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund…

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

…Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

…ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen…Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen…

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania… flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Fra Shut it down -demonstrationen (Foto: Svend Espensen)



Kalender – Møder – Debat

ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår torsdage kl. 19 i Støberiet/ Blågården, Blågårds Plads, Nørrebro

8.10.09 Hvorfor er Afrika fattigt?
15.10.09 Den marxistiske metode
22.10.09 Klima og produktionsforhold
5.11.09 De godes krig mod det onde

Email: isu@socialister.dk

ISU- ÅRHUS

Møderne foregår tirsdage kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødelokale 2.2, Nordre Ringgade 3, Århus
13.10.09 Krigen og situationen i Afghanistan lige nu
27.10.09 Ulighed og uddannelsessystemet
10.11.09 Lenin, partiet og revolution
24.11.09 Hvordan kan produtionen styres under arbejderkontrol

Kontakt Mikkel på telefon 40465752 for info vedr. sted.

ISU-ODENSE

Møderne foregår tirsdage kl. 19 i Ungdomshuset, Nørregade 60 i Odense
30. sep.: ISU forum: Klimatopmødet

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon **20686026**

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Meld dig ind i ISU

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

ØKOLOGI OG SOCIALISME

– to sider af samme sag?

Efterhånden er det kun et lille mindretal af blinde og døve, som under indflydelse af typer som Bjørn Lomborg betvivler klimaproblemernes alvorlige omfang. Det store spørgsmål er snarere, hvor radikalt det er nødvendigt at gå til værks for at undgå en miljømæssig katastrofe i løbet af dette århundrede.



Johan Bellamy Foster til en fair-trade-demonstration i Afrika

Da miljøbevægelserne spirede frem i 60'erne og 70'erne, skete det ofte på tværs af den etablerede, marxistiske venstrefløj. Mange i den grønne bevægelse argumenterede for, at Marx kun beskæftigede sig med økonomi og historie, ikke med naturen. På det teoretiske plan pegede man på, at når den marxistiske historieopfattelse ser udviklingen af produktivkræfterne som drivkraft i historien, så vil marxismen lige som kapitalismen føre til udvikling af miljøproblemer. Konkret pegede man på den omfattende ødelæggelse af naturen i det tidligere Sovjet og Østeuropa.

Med påvisningen af, at det tidligere Sovjet ikke repræsenterede socialisme, men statskapitalisme, kunne dele af venstrefløjen afvise i det mindste den sidste del af de grønnes argumenter.

Men tilbage stod spørgsmålet, om Marx virkelig ikke havde noget at sige om forholdet mellem samfundet og naturen. Hvis det var rigtigt, så måtte venstrefløjen acceptere, at marxismen kun havde begrænset gyldighed som revolutionær teori – så måtte man tilføre marxismen et „grønt" element, som lå uden for den traditionelle opfattelse af kampen mellem bourgeoisi og proletariat som afgørende for udviklingen frem mod socialisme.

John Bellamy Foster, professor i sociologi ved University of Oregon og redaktør på det socialistiske tidsskrift *Monthly Review*, har i en årrække levet et særdeles betydningsfuldt bidrag til denne debat, hvor han argumenterer for, at økologi og socialisme (i den oprindelige betydning) må være to sider af samme sag. En af hjørnestenene er, at Marx' teori om udviklingen af produktivkræfterne som historiens drivkraft kun kan forstås inden for en generel ramme af menneskets forhold til naturen.

I sin bog fra 2000, *Marx's Ecology*, gjorde Foster op med myten om, at Marx kun beskæftigede sig med industriel vækst og ignorerede de ødelæggende virkninger, dette kunne have på miljøet. Foster viser, hvordan det kapitalistiske samfunds ødelæggelse af naturen var en integreret del af det kapitalistiske samfunds lovmæssigheder.

For Marx udsprang menneskets fremmedgørelse fra dets eget arbejde af, at under kapitalismen rives mennesker bort fra det direkte, *konkrete* arbejde med naturen for at fremstille produkter til direkte brug eller bytte for i stedet at føre en tilværelse som lønarbejdere i byerne, hvor arbejdet bliver *abstrakt* i den forstand, at man ikke længere fremstiller et produkt, man i en eller anden forstand har brug for, men for opfylde arbejdsgiverens behov, så man kan få udbetalt sin løn. Bytteværdi får forrang over brugsværdi, og herved lægges grunden til kapitalakkumulationen og den blinde jagt på profit, som har ført os på randen af en miljømæssig katastrofe.

Et af de mere kendte citater af Marx lyder: „På et vist trin i deres udvikling kommer samfundets materielle produktivkræfter i strid med … de ejendomsforhold, indenfor hvilke de hidtil har bevæget sig." Mange har undret sig over, hvordan Marx kunne postulere en sådan modsætning, men set i lyset af den aktuelle klimadebat, er det tydeligt, hvad han mente:

På den ene side kender kapitalakkumulationen og profitjagten i princippet ingen grænser – det er et spørgsmål om kroner, euro eller dollars, og profitten kan aldrig blive stor nok. Men naturen har ikke den samme uendelighed over sig – de naturlige ressourcer har vist sig i den moderne verden at være begrænsede, og uanset hvordan man forestiller sig den teknologiske udvikling, så kommer man ikke uden om, at en økonomisk vækst, der ikke samtidig er økologisk bæredygtig, kun kan føre til økologisk katastrofe. Men at knytte økonomien sammen med økologien på denne måde er et fundamentalt brud med et af kapitalismens væsentligste kendetegn: At bytteværdi (økonomi) er adskilt fra brugsværdi (natur).

Dette er et af temaerne i John Bellamy Fosters nyeste bog, *The Ecological Revolution*. I bogen argumenterer Foster for, at det kun er ved at genskabe forbindelsen mellem mennesker og natur, at man på samfundsmæssigt og globalt plan kan skabe en bæredygtig balance. Men det er en forbindelse, som kun kan genskabes gennem grundlæggende sociale forandringer, dvs. en socialistisk revolution, der peger frem mod et samfund, hvor produktionen planlægges demokratisk og rationelt: „Målet må være skabelsen af bæredygtige samfund, der er gearet til udviklingen af menneskers behov og kræfter, samtidig med at de er løftet ud af den altopslugende logik om akkumulation af rigdom."

The Ecological Revolution er en samling af Bellamy Fosters essays, hvor han gennem de sidste 10 år har udviklet sine ideer. Bogen er struktureret i tre dele, hvor han først analyserer de miljømæssige problemer og viser, hvordan de er knyttet til kapitalismens blinde vækst. Dernæst et afsnit, hvor han går dybere ned i modsætningen mellem kapitalisme og økologi og endelig et afsnit om revolutionens nødvendighed. Som han skriver i forordet, er det hans mål at vise, at „vi har nået et vendepunkt i menneskets relation til jordkloden: ethvert håb om en fremtid for denne relation er enten revolutionært eller falsk".

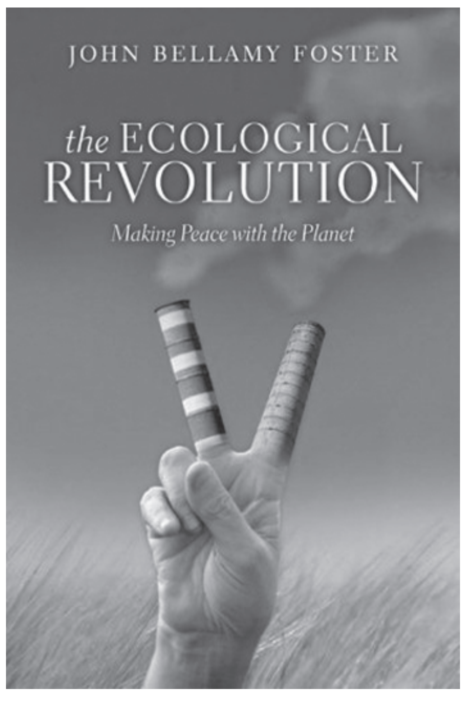
Det er ikke kun marxister som Bellamy Foster, der taler om nødvendigheden af meget radikale løsninger på miljøkrisen. Tværtimod er der i den aktuelle miljødebat stor tilslutning til synspunktet om, at der skal gribes ret omfattende ind, ellers går det galt. Al Gores film, *En ubekvem sandhed*, om den globale opvarmning er et godt eksempel på, at selv en tidligere amerikansk vicepræsident, der går varmt ind for kapitalismen, lægger op til nødvendigheden af radikale forandringer.

Men Al Gore tilhører den fløj, som Foster betegner som tilhængere af „en øko-industriel revolution". De taler om behovet for en ny industriel revolution, hvor bl.a. udviklingen af mere effektiv udnyttelse af energien kan lægge grundlaget for en bæredygtig kapitalisme. Men bortset fra de forandringer, som en sådan udvikling måtte medføre for fx uddannelse og transport, så tales der ikke om sociale forandringer.

Foster påviser imidlertid ved at henvise til det såkaldte „Jevons paradoks", hvorfor forestillingen om en ny, grøn industriel revolution er en illusion. En mere rationel og effektiv udnyttelse af energien vil betyde, at energien samtidig bliver billigere. Det vil give anledning til stigende indtjening og dermed økonomisk vækst, og i længden vil det samlede energiforbrug snarere stige end falde. Med andre ord: Selv når man forsøger at indbygge bæredygtighed i kapitalismen, så vil kravet om akkumulation i længden føre til, at bæredygtigheden overskrides. At undgå dette ville kræve en skrap statslig regulering, som i sig selv ville begrænse væksten og dermed være i modstrid med kapitalismens grundlæggende principper.

I sidste ende er det kun ved at kombinere den økologiske revolution med en social, hvor produktionen omlægges til at opfylde menneskets behov (dette omfatter også fremtidige generationer), at en egentlig bæredygtig verden kan bygges op.

MARTIN BAGGE JOHANSEN



John Bellamy Foster: The Ecological Revolution. Making Peace with the Planet. ***New York, 2009. Kan købes på www.modstand.org***

Socialistisk Arbejderavis

24. oktober markeres i over 130 lande kravet om, at CO2-niveauet i atmosfæren skal under 350 ppm. Også i Danmark er med.

Århus

I Århus er der cykeldemonstration ved Rådhuset kl. 12.
Kl. 13 er der Århus-premiere på *The Age of Stupid* (se anmeldelse side 11) – og herefter debat med kommunalpolitikere om et CO2-frit Århus.
Følg med på klimaoestjylland.ning.com.

København

I København foregår det på Rådhuspladsen kl. 12-14. Planen er at forme en 350-figur af mennesker sammen med tilsvarende begivenheder i New Zealand (som tegner et 3-tal), Indien (5-tal) og altså København, som skal lave et 0.
Om aftenen er der fest.
Se mere på 350.dk

DEMONSTRÉR VED KLIMATOPMØDET

12. december i København – 5. december i alle andre byer

Skriv dig på 12. december-initiativets mailliste: http://www.12dec09.dk/mailform.asp – så bliver du løbende opdateret om forberedelser og mobilisering til demonstrationen.

Vær med til at mobilisere lokalt

Du kan se lokale initiativer, der allerede er i gang på: 12dec09.dk/aktiv. Er der endnu ingen i din by, på dit uddannelsessted eller i din bydel i København, så kontakt 12. december-initiativet: info@12dec09.dk

Se mere på

12dec09.dk

STOR NORSK MOBILISERING TIL KLIMATOPMØDET I KØBENHAVN

70-80 mennesker deltog 1. oktober i et meget vellykket „kickoff"-møde for at mobilisere til den store demonstration i København 12. december, i Norge kaldet *Klimamarsjen*. Mødet var indkaldt af *Norges Sosiale Forum*, som samler cirka 50 organisationer.

Kloden bliver kogt

Lederen af *Friends of the Earth Norway*, Lars Haltbrekken, understregede alvoren:

– Verden har behov for at se en ligeså resolut handling mod klimakrisen, som vi ser mod finanskrisen. Den globale opvarmning fører til at kloden bliver kogt. Vi skal have sænket udledningen her og nu!

Der går ikke en dag uden at medierne skriver om klimakrisen. Også i valgkampen i Norge fik klimaproblemerne meget fokus. Igen og igen bliver klimatopmødet i København trukket frem som en historisk chance til at stoppe den globale opvarmning.

At den globale opvarmning er et stort problem er samtlige politiske partier enige om, med undtagelse af det racistiske og nyliberalistiske Fremskrittspartiet.

Endnu ingen klimabevægelse

Men selv om det ideologiske grundlag for en mobilisering mod klimakrisen er lagt, har vi ikke set nogen stor mobilisering mod klimakrisen endnu. Håbet er, at netop topmødet i København kan rette op på denne mangel.

Der findes en række miljøorganisationer, men der findes ingen klimabevægelse, dvs. en organisering nedefra, som forener miljøorganisationer, fagbevægelse, forskere, NGOer og politiske repræsentanter.

Fagbevægelse og miljøbevægelse

Netop en sådan bevægelse er det, at Norges Sosiale Forum ønsker at skabe. Specielt peger vi på, at arbejderbevægelsen og miljøbevægelsen ikke står på hver sin side af denne kamp, men at vi alle vil rammes af både klimakrisen og økonomiske kriser. Det forudsætter en fælles mobilisering.

Første skridt er at få fem hundrede nordmænd til at deltage i *Klimamarsjen* 12. desember.

Stort engagement

Mobiliseringen til denne dag er ikke de eneste mobilisering fra Norge. *Kirkens Nødhjelp* og *Fremtiden i våre hender* (en miljøorganisation) har fået 1.000 mennesker til at melde sig til en bådtur, som skal være fremme i København den 13. december. Det illustrerer, at der er engagement og muligheder for at mobilisere.

Der bliver også demonstration i Oslo den 12. december.

VEGARD VELLE
AKTIV I NORGES SOSIALE FORUM

HVILKE KRAV SKAL VI STILLE?

Nogle gange bliver klimakravene bare for nørdede. Hvis vi skal snakke med andre end dem, der er inde i ppm, reduktionsmål og CO2-ækvivalenter, skal der mere konkrete krav på bordet.

Til demonstrationen i London 5. december er der opstillet følgende krav:

10 pct. reduktion i 2010
- fordi det ikke er nok at snakke om hvad der skal ske i 2020 eller 2050.

1 million grønne jobs inden udgangen af 2010
- fordi klimaløsninger og kriseløsninger hænger sammen

Forbud mod indenrigsflyvninger
- som i Danmark er endnu mere vanvittige end i England

55 miles i timen som national hastighedsgrænse – stop for flere vej-projekter
- eller på dansk: Højst 85 km/t.

Stop brugen af biobrændsel
- fordi jorden skal bruges til at skaffe mad til de milliarder, der mangler.

AKTIVITETER

I København blev der uddelt 3.000 løbesedler ved de unges demonstration ved folketingets åbning. Interessen for protester ved klimatopmødet er stor – nu skal vi bare have det bredt ud til hvert eneste afkrog af landet.
Bestil løbesedler hos 12. december-initiativet – www.12dec09.dk.

Århus

I Århus er forberedelserne til klimatopmødet godt i gang. Men der er behov for flere aktive til at komme ud på skoler, komme på gaden og forberede demonstration 5. december og mobilisering til København 12. december.
Næste møder: Onsdag den 14.10 og torsdag den 22.10, begge kl. 19 i Det Grønne Kontorhus, Dannebrogsgade 8a.
Se mere: klimaoestjylland.ning.com

København

12. december-initiativet opfordrer alle til at deltage i stormødet 20. oktober hos MS, Fælledvej 12, Nørrebro.
På mødet bliver der orienteret om forberedelserne, og den fortsatte mobilisering bliver diskuteret og organiseret.

Vestegnen

Klimainitiativ Ishøj-Vallensbæk er blevet til *Klimainitiativ Vestegnen*, da der nu også er folk fra Brøndby med.

Odense

- holder møde dagen efter deadline om forberedelser til lokal demonstration 5. december og mobilisering til København 12. december.

Andre steder?
Bor du et sted, hvor der endnu ikke er nogen lokal mobilisering, så kontakt info@12dec09.dk
Se mere om aktiviteter: 12dec09.dk/aktiv